

prism

ฆาตกรรมนุษย์กับ กับศพปริศนา

連続殺人鬼力工ル男

ชิจิริ นากายามะ

เขียน

กินกาส พาคะนิชย์

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

ในความทรงจำของโคเตงาวะ วาตาเซะลาหุยนต์นับครั้งได้
แต่ชายผู้นี้หาความรู้เก่ง และชอบผลุบไผล่ตามสถานที่ต่างๆ มีคนเคยเห็นเขา
เช่น สนามม้านากายามะ โรงมหรสพย่านอาซากุสะ และหอศิลป์แห่งชาติ
ยิ่งไปกว่านั้น เขาอ่านคดะ มีความรู้เป็นเยี่ยมตั้งแต่เรื่องโบราณไปจนถึงเรื่องทันสมัย
ชายผู้นี้ได้นอนวันละกี่ชั่วโมงนอน แถมหนังสือที่อ่านยังเป็นนิยายสืบสวน
เวลาทำงานก็เจอศพกับคนร้ายอยู่แล้ว ยังไม่พออีกหรือ

- ชิจิริ นากายามะ

หนังสือคุณภาพ
โดยอนิซันส์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

เกิดเหตุฆาตกรรมขึ้นแถวละแวกอันโน ฆาตกรทั้งปริศนา แปลกๆ เอาไว้ ทั้งวิธีการทำกับศพเหมือนไม่ใช่ศพแต่เป็นเพียงวัตถุชิ้นหนึ่ง ทั้งประโยคและลายมือในจดหมายที่คล้ายกับเด็กเขียน นั่นคือการลงมือครั้งแรกของ *บุรุษกบ*

ผู้คนในละแวกนั้นต่างหวาดกลัวจากเหตุฆาตกรรมที่เกิดขึ้น ตำรวจยังตามจับคนร้ายไม่ได้ การสืบสวนทำไปอย่างเชื่องช้า เพราะไม่มีใครที่เห็นเหตุการณ์สักคน ตำรวจจึงพยายามตีวงล้อมจากคนที่เกี่ยวข้องกับผู้ตาย แต่ความพยายามเหล่านั้นก็ไร้ความหมาย จนเกิดเหตุฆาตกรรมขึ้นเป็นครั้งที่สองและครั้งที่สาม

ผู้เขียนบรรยายสิ่งต่างๆ ในเรื่องได้อย่างชัดเจน เล่นกับอารมณ์ของคนอ่านได้เป็นอย่างดี บางจังหวะที่อ่านถึงกับอึ้งไปกับเรื่องราวของฆาตกร จนต้องหยุดคิดทบทวนก่อนที่จะอ่านบรรทัดต่อไป

ต้องขอบอกก่อนเลยว่า หนังสือเล่มนี้เหมาะสำหรับผู้อ่านที่จิตแข็ง และไม่เหมาะอย่างยิ่งสำหรับผู้เริ่มต้นอ่านงานสืบสวนสอบสวน เพราะเนื้อหามีความรุนแรงพอสมควร

ความรุนแรงของฆาตกรที่ได้รับฉายาว่า *บุรุษกบ* ตัวตนที่แท้จริงของ *บุรุษกบ* ที่ยังคงมาอย่างต่อเนื่องและแปลกประหลาดขึ้นทุกทีคือใคร และตำรวจจะหยุดยั้งฆาตกรต่อเนื่องคนนี้ได้หรือไม่ นี่คือนิยายที่คุณละสายตาไม่ได้แม้แต่บรรทัดเดียว

ທດສະຍອຳນ

บทที่ 1

แขวน

หนึบ

1 ธันวาคม

03.30 น. ออกจากร้านขายหนังสือพิมพ์ สตาร์ตรถจักรยานยนต์ไฟฟ้า อากาศหนาวเย็นปะทะจมูกอย่างเฉียบพลัน

“หนาว...บรี้อ!”

ชิโร่สะดุ้งโหยง แต่ยังมีจักรยานยนต์ต่อไป สูดหายใจต่อ ลึกพักน้ำมูกก็ไหลย่อย ไม่พร้อมจะให้ใครเห็นใบหน้าในเวลานี้ แต่เคราะห์ดีตอนนี้แทบไม่มีรถยนต์และผู้คนสัญจรบนถนนเส้นนี้

พื้นที่จัดส่งของชิโร่อยู่ในห้าตำบลซึ่งอยู่ห่างไกลร้านที่สุด เขาส่งหนังสือพิมพ์จำนวนหกร้อยฉบับ เป็นยอดสูงสุดของร้าน แต่เนื่องจากคำนวณเวลาที่ใช้ส่งแต่ละฉบับไว้แล้วจึงจัดส่งมากกว่านั้นไม่ได้ หากหนังสือพิมพ์เกินห้าร้อยฉบับ เจ้าของร้านจะให้ใช้จักรยานยนต์ ถือเป็นโชคสองชั้น โรงเรียนมัธยมปลาย ห้ามนักเรียนทำใบขับขี่จักรยานยนต์หากไม่จำเป็นจะไม่อนุญาต แม้จะเป็นงาน แต่ความสดชื่นที่ชิโร่ได้จากการขี่จักรยานยนต์ไปบนถนนลาดยางยามเช้าตรู่ให้เอาอะโรมาแลกก็ไม่ยอม ชิโร่

ตื่นตื่นราวกับได้เป็นเจ้าของในตำบล

เขาลัดเลาะย่านที่อยู่อาศัย ส่งหนังสือพิมพ์เสร็จไปแล้ว
ครึ่งหนึ่ง ทั้งเครื่องยนต์และร่างกายอ่อนขึ้น ปลายนิ้วก็หายชาแล้ว

“เออ...ละ”

ซีโร่ถอนหายใจ เฟ่งมองพื้นที่ต่อไปซึ่งเป็นกลุ่มแมนชั่น
เจ้าปัญหา แมนชั่นแบ่งขายสูงยี่สิบชั้นจำนวนหกหลัง ตั้งอยู่
รอบนอกตำบลทากิมิ มีชื่อว่าสกายสเตจทากิมิ กลุ่มแมนชั่น
สูงตระหง่านได้ห้องฟ้าสีขาวในฤดูหนาว ไม่ได้เปิดไฟที่หน้าต่าง
เลยสักบาน ดูราวกับสถูปยักษ์สีดำ

ไม่สิ มันไม่ใช่แค่คำอุปมาอุปไมย จริงๆ แล้วกลุ่มแมนชั่น
แห่งนี้มีชื่อเล่นไม่เป็นมงคลว่าแมนชั่นผี แต่ละติจูดคนได้
แปดสิบคร้วเรือน รวมหกอาคาร สี่ร้อยแปดสิบคร้วเรือน แต่
มีคนอยู่ไม่ถึงสิบเปอร์เซ็นต์ ช่วงก่อนฟ้าสว่างแบบนี้ยังไม่ทำอะไร
แต่ช่วงเย็นที่ครอบครัวอยู่พร้อมหน้ากันแทบจะนับห้องที่เปิดไฟ
ตรงหน้าต่างได้

เวลามาที่นี่ ซีโร่จะรู้สึกขนลุกทุกครั้ง ทว่าหดหู่มากกว่า
หวาดกลัว เพราะต้องไปหย่อนหนังสือพิมพ์ลงสู่จุดหมายที่ประตู่
แต่ละบานของสกายสเตจทากิมิ ที่นี่ไม่ได้ดูดีเหมือนชื่อ ปกติ
แล้วแมนชั่นใหญ่ขนาดนี้จะมีจุดหมายรวมที่ชั้นล่าง แน่นอน
สกายสเตจทากิมิมิมี แต่ลูกบ้านซีโร่ก็เลยจดหมายียบหนังสือพิมพ์
ที่ชั้นล่าง ถ้าเป็นแมนชั่นทั่วไป ซีโร่จะไม่ถามความสมัครใจ
ลูกบ้าน เนื่องจากจุดหมายแต่ละห้องอยู่ที่เดียวกันอยู่แล้ว
เวลาส่งหนังสือพิมพ์จึงสะดวกที่สุด ทว่าแมนชั่นนี้มีลูกบ้าน
อยู่ทั้งหมดไม่ถึงสิบเปอร์เซ็นต์ เมื่อพิจารณาระยะทางขึ้นลงแล้ว
ไปส่งหนังสือพิมพ์ในย่านบ้านเดี่ยวยังจะได้ยอดเยอะกว่า

แต่แบบนี้ไปก็ไม่มีอะไรดีขึ้น ชิโรหนีบหนังสือพิมพ์เจ็ดฉบับไว้ที่สีข้าง ขึ้นลิฟต์ตีหมายเลขหนึ่งไปจนถึงชั้นยี่สิบ ซึ่งเป็นชั้นสูงสุด พอส่งหนังสือพิมพ์ชั้นนั้นเสร็จ คราวนี้เดินลงบันไดสุดทางเดิน วิธีนี้ช่วยประหยัดเวลาได้ดีกว่าลงลิฟต์ทุกครั้ง

ชั้นสิบแปด ชั้นสิบเจ็ด ชั้นสิบหก---

สองเท้าเคลื่อนไหวคล่องแคล่ว แต่พลันสะดุดก็กเมื่อมาถึงชั้นสิบสาม

สิ่งนั้นห้อยออกมาจากชายคาด้านหน้า หันหน้าออกทางขึ้นลงบันไดซึ่งคนภายนอกมองเห็น เป็นวัตถุยาวประมาณสองเมตร เขาเหลือบเห็นเมื่อสามวันก่อน แต่เนื่องจากต้องทำงานแข่งกับเวลาเลยไม่ได้สนใจ และที่สำคัญ ชั้นสิบสามไม่มีลูกบ้านอยู่ จึงไม่จำเป็นต้องหยุดเดิน

แม้บรรยากาศจะมีต แต่ก็ยังดูออกว่ามีผ้าใบสีฟ้าคลุมอยู่ วัตถุนั้นแขวนอยู่บนตะขอโลหะตัวเดียวขนาดเท่าฝ่ามือ ฝังอยู่กับชายคา เวลาลมพัดวัตถุนั้นจึงแกว่งไกว

ดูราวกับกระสอบทรายหรือหนอนปลอก

ที่วันนี้ชิโรสนใจวัตถุชิ้นนั้นเพราะส่วนบนของผ้าใบหลุดออกเผยให้เห็นส่วนปลายที่มีตะขอเกี่ยวลึก

(เอ๊ะ อะไร)

(---ฟินเธอ)

ชิโรเพ่งมอง ลมพัดมา

กลิ่นเหม็นเตะจมูก

เหม็นบูดอ่อนๆ โขยมากับอากาศหนาวเย็น

ทุกครั้งที่วัตถุแกว่งไกว ชายผ้าใบหลุดออกกระพือลม

โยกเยก พึบพึบ โยกเยก พึบพึบ

ความหวาดกลัวเล่นลู่สมอง แต่ความอยากรู้ อยากเห็น
มีมากกว่า ใจหนึ่งบอกว่าย่าเลย แต่ซีโร่ไม่ฟัง พลิกชายผ้าใบดู
ทันใดนั้นผ้าใบที่ถูกตรึงไว้จุดเดียวเปิดออกอย่างง่ายดาย ลมพัด
ปลิว เผยให้เห็น---

ร่างหญิงไร้อาภรณ์

ปากเกี่ยวตะขอห้อยอยู่

โยกเยก

โยกเยก

เขาเพ่งมอง ริมฝีปากเธอสิ้นระริก

ยังหายใจอยู่อย่างนั้นหรือ ---

เอ๊ย ริมฝีปากไม่ได้สิ้นระริก

หนอนจำนวนนับไม่ถ้วนดันยุคยึกออกมาจากปาก

ซีโร่หลุดอุทาน ปากเป็นตะคริว เขาหลุดก้องกับพื้น เบือน
หน้าหนี เห็นผ้าใบหลุดออกตกอยู่ ริมผ้าใบมีเศษกระดาษ
บางอย่างติดไว้ เขาอ่านข้อความที่เขียนอยู่ในนั้นได้

วันนี้จับบได้แล้ว

เอาใส่กล่องเล่นโน่น

เล่นนี้ แต่ชักเบื่แล้ว

นี่ขึ้นได้ ทำให้เป็นหนอน

ปลอกดีกว่า เอาเข็มเกี่ยว

ปากไปแขวนไว้บนที่สูง

สูงดีกว่า

สถานีตำรวจภูธรในจังหวัดชิวโอเกะได้รับแจ้งเหตุครั้งแรก ตอนหกโมงเช้า เจ้าหน้าที่แผนกสืบสวนที่หนึ่งกับแผนกพิสูจน์หลักฐานมาถึงที่เกิดเหตุหลังจากนั้นไม่นาน มองจากชั้นสูง ท้องฟ้าฝั่งทิศตะวันออกสว่างแล้ว แต่ต้องรออีกสักพักกว่า ดวงอาทิตย์จะขึ้น

โคเตงาวะ คาสึยะ ระบายลมหายใจสีขาวพลางปิดคอเสื้อโค้ต ลมเย็นก็จริง แต่ตัวการสร้างความหนาวไม่ได้มีแค่นั้น

ศพหญิงตรงหน้าแกว่งไกว ผิวหนังขาวซีดขาดความชุ่มชื้น บริเวณร่างกายท่อนล่างเกิดรอยจ้ำหลังเสียชีวิต นัยน์ตาขาวขุ่นเบิกโพลงแทบถลนออกมานอกเบ้า ตะขอก่ียวปากแหงทะเลซุขารรไกรบน ปลายตะขอก่ียวออกข้างจมูกรอกนั้นไม่มีบาดแผลสะดุดตาและไม่มีเลือดออก ศพไม่ได้ดูน่าสยดสยอง แต่พอดูไปเรื่อยๆ กลับรู้สึกราวกับว่าอุณภูมิตัวใจลดฮวบฮาบ ศพน่าสังเวชสะท้อนให้เห็นว่าคนร้ายแสดงอารมณ์มีดตำปลั่งพล่าน แต่สิ่งที่เขารับรู้ได้จากศพนี้มีแค่ความหนาวเย็น

“หมูนี่มีศพแบบนี้เพิ่มขึ้นนะ”

วาตาเซะบ่นอย่างหัวเสียวอยู่ข้างกัน

“คนร้ายจ้วงแทงท้อง รีบหนีไปทิ้งศพไว้ นึกถึงศพตายง่าย ๆ แบบนั้นซะมิด อ่า ไม่มีศพไหนเจริญตาหรอก แต่ว่าศพนี้ไม่เจริญตาสุด ๆ ชวนให้นึกถึงต้นไม้แดนใต้ ออกผลไม้ประหลาด หยดเลือดบนใบ หยดเลือดลงราก ศพคนผิวสีแกว่งไกวในสายลมแดนใต้ ผลไม้ประหลาดห้อยอยู่บนต้นปีศาจ”

“...หัวหน้าพูดเรื่องอะไรครับ”

“เพลงแจซท์่อนหนึ่ง เป็นเพลงดังของบิลลี ฮอลิเดย์¹ ชื่อ *ผลไม้ประหลาด*...อ่า คนรุ่นอย่างนายคงไม่รู้จักหรอก เนื้อเพลง ลือถึงคนผิวสีโดนลงประชกัณฑ์ ถูกจับแขวนคอไว้กับต้นไม้ สมัยที่ยังมีระบบทาส”

“งั้นหัวหน้าตีความว่าสิ่งนี้คือการประชกัณฑ์หรือเปล่าครับ”

“อย่าเพิ่งด่วนตัดสิน ฉันบอกกว่าชวนให้นึกถึงนะ”

วาทาเซะปฏิเสธแล้วปัดมืออย่างรำคาญ แต่คำว่าประชกัณฑ์ ยังคาใจ ศพแคถูกแขวนไว้ในที่สูง ไม่ได้ถูกปล่อยทิ้งไว้ ไม่ได้ โดนชำแหละ ที่แน่ ๆ คือคนร้ายทำให้เหยื่ออับอายและเป็น การลงทัณฑ์ต่อหน้าคนอื่น เป็นการทิ้งหลักฐานชวนให้เบรียบเปรย จริง ๆ

“ผู้พบศพล่ะ”

“ทาจิบานะ ชิโร คนส่งหนังสือพิมพ์ รับผิดชอบแมนชั่นนี้ และเจอศพระหว่างส่งหนังสือพิมพ์ ที่สำคัญคือเขาเห็นผ้าใบคลุมศพเมื่อสามวันที่แล้วครับ”

“สามวันที่แล้วหรือ ระหว่างนั้นศพตากแดดตากลมโดยไม่มี ใครสังเกตเห็นเลยหรือ เฮอะ ข้างหน้าเป็นบันไดตึกข้างกัน เลยเป็นมุมอับ ไม่ใช่ซากาโมโตะ คิว² เสียด้วยสิ คนทั่วไป ไม่เดินเงยหน้าหรอก ว่าแต่ ตะขอนี้ติดอยู่ตรงนี้ตั้งแต่แรกแล้ว หรือ”

¹ Billie Holiday (ค.ศ. 1915 - 1959) นักร้องหญิงผิวสีชาวอเมริกัน เธอมี น้ำเสียงแหบและทมนั้ศรั้าเป็นเอกลักษณ์ ผลงานเพลงที่มีชื่อเสียงที่สุดของเธอคือ *ผลไม้ประหลาด* (*Strange Fruit*) ซึ่งสะท้อนเหตุการณ์การเหยียดผิวและความรุนแรงใน สหรัฐอเมริกา

² Sakamoto Kyu (ค.ศ. 1941 - 1985) นักร้องชายชาวญี่ปุ่น เจ้าของเพลงฮิต *อุเอะ โอะ มูอิเตะ ฮารุโก* (*เดินงยหน้า*) หรือที่เรารู้จักในชื่อ *สุกี้ยากี้*

“ครับ ช่วงที่แมนชั้นนี้เริ่มแบ่งขาย โครงการติดตะขอไว้ เพื่อแขวนป้ายผ้าครับ”

“เสื้อผ้า ข้าวของติดตัวล่ะ”

“ศพเปลือย มีแค่ผ้าใบสีฟ้าคลุมไว้ ไม่เห็นข้าวของพวกนั้น อยู่ใกล้ศพ เหลือแค่เศษกระดาษแผ่นนี้ครับ”

วาทาเซะรับเศษกระดาษในถุงสุญญากาศในลอน ไล่สายตา อ่านข้อความราวกับเห็นขยะสด ตาปรือคล้ายเปลือกตาหนัก แต่โคเตงาวะรู้ดีว่านั่นดาชายผู้นี้มีประกายลุ่มลึก ไม่ปล่อยผ่านอะไรก็ตามที่ปรากฏแก่สายตา

“วันนี้จับบได้แล้ว จันทรอ ไปลอกเขามา ไม่ได้คิดเอง ลินะ เฮอะ จดหมายคนร้ายเหอ...เฮ้ เด็กใหม่ นายชอบคดีแบบนี้ใช่ไหม”

พอโดนโยนคำถามกะทันหัน โคเตงาวะพูดไม่ออก เขารอคดี ประหลาดแบบนี้ซึ่งล้อมวลชนมักสนใจอยู่จริง ๆ ปฏิเสธไม่ได้ว่า ตอนนั้นความอยากสร้างผลงานระคนความกระหายสงครามผุดขึ้นมาในใจ

ทว่าอีกมุมหนึ่ง ความเกลียดชังตามธรรมชาติก็ก่อตัวขึ้น ในส่วนลึก

โคเตงาวะไล่สายตาดูบนเศษกระดาษ เขียนตัวอักษรด้วยมือ ไม่ใช่ตัวพิมพ์ แต่แบ่งวรรคมีหัวขั้วเหมือนลายมือเด็ก ขนาดอักษร แต่ละตัวไม่เท่ากัน เขียนอักษรแต่ละตัวตามใจ บ้างโย้เย้ บ้างลาก เส้นยาวเกินเหตุ ดูไม่เหมือนอักษรที่เขียนให้คนอื่นอ่าน

“คนร้ายถอดเสื้อผ้าออกเพื่อไม่ให้รู้ว่าเหยื่อเป็นใครหรือเปล่า ครับ”

“ไม่เหอกร ถ้าวางนั้นทำลายใบหน้าไม่ดีกว่าเหอ สำหรับ

คนร้ายแล้ว คนอื่นจำหน่ายเหยื่อได้ก็ไม่ใช่ปัญหา”

“งั้น ทำไม่ล่ะครับ”

“...เพราะกบไม่ใส่เสื้อผ่านะสิ”

โคเตงวาระมองไปข้างล่าง น่าจะมีคนได้ยินเสียงรถตำรวจ ช่วงฟ้าสว่างในฤดูหนาว ทว่าเวลานี้ไม่เห็นพวกชอบมุง สวนหย่อม ระหว่างอาคารมีวิซพีซขึ้นรก มองจากตรงนี้ก็ยิ่งเห็นเครื่องเล่น สนิมเชรอะ เมื่อเปรียบเทียบกับภาพลักษณ์มีรสนิยมของแมนชั่น มันช่างดูซอมซ่อเหลือเกิน

หลังการตรวจสถานที่เกิดเหตุเสร็จสิ้น โคเตงวาระเหลือบเห็น เจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานซึ่งยังเดินป่วนเบ๊ยนอยู่ตรงโถงทางเดิน เริ่มขมขัยยศพ ที่แรกพวกเขาถกเถียงกันว่าจะถอดตะขอออกจากปากไหม แต่สุดท้ายสรุปว่าจะถอดตะขอออกจากชายคาโดยให้เหตุผลว่า ต้องเก็บไปด้วยเพื่อส่งไปพิสูจน์หลักฐาน โคเตงวาระเลยต้องถือเครื่องมือไปช่วยถอดตะขอ

อันดับแรก เจ้าหน้าที่สามคนจับศพอเอาไว้ โคเตงวาระเหยียบราวบันไดถอดนอตยึดตะขอออก เนื่องจากอยู่ในท่าผิธรรมชาติ เจ้าหน้าที่อีกคนหนึ่งจึงช่วยจับสะโพกเขาไว้ ขณะมือทำงานไป เขาผลอลุบตาลงจึงเห็นใบหน้าศพในระยะประชิด หนอนแมลงวันหลายตัวกำลังจะบินออกจากมุมหนึ่งของนัยน์ตาขาวขุ่น พอเห็นภาพนั้น เขาริบเบือนหน้าหนี ใบหน้านั้นไม่เหลือเค้าสิ่งมีชีวิต แต่แทบจะไม่มีบาดแผลและยังไม่เปลี่ยนสภาพ ถ้าให้เจ้าหน้าที่วาดภาพเหมือนและนำไปเผยแพร่ออกสื่อ อีกไม่นานก็คงจะรู้ว่าผู้ตายคือใคร

“เวลาเอาศพลงต้องใช้แรงสามคน แต่คนร้ายลงมือคนเดียว ตอนแขวนเหยื่อต้องออกแรงเยอะมากเลยนะ”

หลังใช้ความพยายามอยู่ห้านาทีตะขอกี้หลุด ศพมีตะขอ
เกี่ยวปากถูกคลุมด้วยผ้าใบ

“เออละ บอกให้เจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานจัดการต่อ งั้น
เด็กใหม่ ไปกันเถอะ”

“ถ้าจะไปสอบปากคำผู้ดูแลแมนชั่น ผมไปคนเดียวก็พอครับ
หัวหน้าไม่ต้องไปด้วยตัวเองทุกครั้งก็ได้”

“ทำไม นายมีปัญหาเหรอ”

“ปะ...เปล่าครับ ที่ผมพูดไม่ใช่เพราะว่ามีปัญหา”

“เวลาจับคู่กับเด็กใหม่อย่างนาย ต้นสังกัดจะเดือดร้อน
จะว่าไป พวกที่ฉันอยากให้เป็นพี่เลี้ยงก็ติดคดีอื่นอยู่ ไม่มีใคร
ว่างเลย แผนกสืบสวนที่หนึ่งมีคนไม่เคยจะพอ หรือว่านาย
ไม่พอใจที่จับคู่กับฉัน ตามมา ไม่ต้องอ้ำโน้นอ้ำนี้”

โคเตงวาระถอนหายใจเบาๆ เดินตามหลังวาตาเซะไป แม้
วาตาเซะจะบ่น แต่สีหน้าเวลาอยู่ในที่เกิดเหตุดูกระชุ่มกระชวย
สารวัตรคนอื่นๆ ต่างทุ่มเทให้กับงานนั่งโต๊ะ แต่ชายคนนี้ก็กลับ
อ้ำเหตุผลต่างๆ นานาเพื่อจะได้ออกมาออกกองบัญชาการ
ตำรวจภูธร

เมื่อมาถึงห้องผู้ดูแลแมนชั่นที่ตั้งอยู่ชั้นล่าง ผู้ดูแลเพิ่งจะ
มาถึงพอดี

“อ่า ต้องขอโทษด้วยครับที่เรียกมาตั้งแต่เช้า คุณสึจิมากิ
ผู้ดูแลสินะครับ ผมวาตาเซะ จากสอพอไซตามะ”

เขาทักทายอย่างมีธรรมาภัย แต่หน้าตาเหมือนคนคิดแต่เรื่อง
จะต้อยตีคนอื่น สึจิมากิไหล่กระตุกผงะถอยหลัง เผยให้เห็น
ความหวาดวิตกตั้งแต่แรก คงทราบข่าวแล้วบึ่งมาทันที หรือเป็น
เพราะว่าใบหน้ารูปไข่ซุบตอบเหมือนหนู เลยยิ่งดูน่าเวทนา

“คุณคงทราบเรื่องแล้วว่า พบศพหญิงคนหนึ่งใกล้บันได
แมนชั้นชั้นสิบสาม รบกวณคุณช่วยดูหน้าศพแล้วยืนยันว่าเป็น
ลูกบ้านที่นี่หรือเปล่า แล้วก็ผู้พบศพให้การว่าเจอศพแขวนอยู่
เมื่อสามวันก่อนครับ”

“อะ...ขอโทษครับ ขอโทษครับ!”

สีจิมากิขอโทษรัว ๆ ทั้งที่ไม่ได้โดนตำหนิ

“ปกติแล้วทำความสะอาดแมนชั้นยังไงบ้างครับ”

“อะ...ผมก็ไม่ได้มาประจำ มาวันเว้นวัน จันทร์พุธศุกร์
เลยไม่ได้ทำความสะอาดทุกชั้นทุกครั้ง ถ้าเป็นชั้นเดียวกันก็ทำ
ทุก ๆ สองอาทิตย์”

“ไม่ได้มาประจำเหรอ แมนชั้นใหญ่ขนาดนี้เนี่ยละ คุณคง
ไม่ได้ดูแลทั้งหกตึกคนเดียวใช่ไหม”

“...สามคนครับ ผมดูแลตึกหนึ่งกับตึกสาม”

“หกตึกมีคนดูแลแค่สามคน...หมายความว่าลดจำนวน
พนักงานเหรอครับ”

คำตอบที่ได้คือ ที่แรกมีผู้ดูแลประจำอาคารละหนึ่งคน แต่
แล้วลดเหลือครึ่งหนึ่งเนื่องจากการลดค่าใช้จ่ายในการบริหาร
จัดการ สวนหย่อมและอุปกรณ์ต่าง ๆ จึงถูกปล่อยให้ทรุดโทรม
เพราะพนักงานไม่พอและขาดงบประมาณ

“...เลยมีสภาพเหมือนโดนแมลงแทะแบบนี้สินะครับ
อย่างนั้นเอง ชั้นสิบสามเป็นชั้นที่ไม่มีใครอยากอยู่ด้วยสิ ว่าแต่
เวลาทำงานของคุณคือตอนไหน”

“เก้าโมงเช้าถึงหกโมงเย็นครับ...”

สีจิมากิก็มึนหน้าอย่างละเอียด

“ไม่ว่าผู้เคราะห์ร้ายจะเป็นลูกบ้านหรือไม่ แต่ถ้าคนร้าย

แบกศพเดินบ้านเบี้ยนอยู่ในตึกย่อมเป็นที่สะดุดตา แต่ผู้ดูแล
ไม่อยู่หลังหกโมงเย็น อีกทั้งลูกบ้านมีจำนวนน้อยขนาดนี้ก็เป็น
ไปได้ที่จะไม่มีใครเห็น ไม่ใช่เรื่องใหญ่หรือก แมนชั้นนี้รูปลักษณ์
ภายนอกดูเก๋ไก๋ แต่อยู่ห่างไกลความเจริญ

คดีนี้คงจะทำให้ลูกบ้านลดลงไปอีก โคะเตงวาระคะเนไป
ในแง่ร้าย

สี่จิมาก็ให้ปากคำต่อจนเสร็จแล้วไปดูหน้าศพ ยืนยันว่าเป็น
หญิงแปลกหน้า

โคะเตงวาระไปสอบถามเพื่อนบ้านทั้งที่นึกไว้แล้วว่าเปล่า
ประโยชน์ น่าละเหี่ยวใจ นอกจากชั้นลิปสามแล้ว ชั้นลิปสี่ก็ไม่มี
คนอยู่ สุดท้ายแล้วเขาสืบถามลูกบ้านทั้งตึกแต่ไม่ได้เบาะแ
อะไรเลย

กองบัญชาการสืบสวนตั้งขึ้นในสถานีตำรวจภูธรฮันโน
ช่วงเที่ยง โคะเตงวาระตั้งใจว่าจะกลับไปกองบัญชาการสืบสวน แต่
รถตำรวจกลับมุ่งหน้าไปคนละทาง

“หัวหน้า จะไปไหน”

“ห้องเรียนนิติวิทยาศาสตร์”

“ไป...ทำอะไรครับ”

“โซคดีที่วันนี้ศาสตราจารย์มิตสึซากิสอน ตาแก่นั้นเดินช้า
แต่ทำงานฉับไว ปานนี้น่าจะชันสูตรศพเสร็จแล้ว จะให้นั่งรอ
รายงานอยู่ที่กองฯ ได้ยังไง ไม่มีผู้เห็นเหตุการณ์ เบาะแ
เป็นศูนย์ ตอนนั้นต้องไปถามศพโดยตรงเท่านั้น”

โคะเตงวาระชื่นชมเกมระอาหัวหน้าผู้กระตือรือร้นตลอดเวลา
ความกระฉับกระเฉงคือข้อดีของวาตาเซะ เขาฟังพาได้ แต่ก็รู้วาม
จนโดนจูงจมูกไม่หยุดหย่อน โคะเตงวาระจึงไม่ค่อยปลื้ม ที่สำคัญ

คือตอนอดเป็นผู้นำ

มาอยู่แผนกสืบสวนที่หนึ่งได้หนึ่งปีแล้วเลยอยากจับกุมคนร้ายในคดีใหญ่ให้ได้เร็ว ๆ --- โคะเตงวาระคิดแบบนั้น ปลายนิ้วมือขวาววบจิกเข้าฝ่ามือ ไม่ต้องดูก็รู้ว่าบนฝ่ามือมีรอยแผลพาดผ่านสองนิ้ว โคะเตงวาระใช้นิ้วโป้งซ้ายลูบรอยแผลนั้น เป็นนิสัยติดตัวที่คนอื่นหัก

พอเปิดประตูห้องเรียนนิติวิทยาศาสตร์กลิ้งฟอร์มาลินก็โชยเตะจมูก กลิ่นแรงมากจนโคะเตงวาระผลอล้าล้าก แต่ว่าตาชะเปลงเสียงมีอำนาจอย่างไม่รู้สิกรู้สา “โง่ อาจารย์ ผมมารบกวอนอีกแล้วครับ”

แม้จะเป็นช่วงฤดูหนาว แต่ในห้องเรียนนิติวิทยาศาสตร์ไม่มีฮีตเตอร์ แน่นนอนว่าที่นี่เป็นสถานที่ผ่าศพ แม้อากาศจะไม่ได้เย็นจนเป็นน้ำแข็ง แต่ต้องรักษาอุณหภูมิห้องไว้ให้อยู่ต่ำกว่าห้าองศาเซลเซียสเสมอ ห้องกว้างมาก แต่เพดานเตี้ย บวกกับหลอดไฟห้อยต่ำ ยิ่งชวนอึดอัด เตียงผ่าศพสี่เตียงท่าจากสเตนเลสตั้งอยู่ในพื้นที่กว้าง บนพื้นมีน้ำขังเป็นวงกว้าง คงจะเพ็งล้างพื้นหลอดไฟทั้งหมดแปดดวงส่องสว่างทั่วห้อง แสงไฟขาวซีดนั้นทำให้บรรยากาศในห้องยิ่งดูเหินบหนาว

ชายชราผมขาวหัวผมทรงเสยนั่งอยู่ที่มุมห้อง เงยขึ้นจากซามจ้องเขม็งมา มิตรลีซาก็ โทจิโร่ หัวหน้าสาขานิติวิทยาศาสตร์เขาเป็นชายร่างเล็ก ใบหน้าคมสัน แต่แววตาเฉียบคมคู้่นั้นดูราวกับงูล่าเหยื่อ

“คุณเนี่ย อะอะโวยวายไม่เปลี่ยนเลยนะ สำเนียงข้างมัยว่าที่นี่เป็นที่ไหน คุณอยู่ในตึกโรงพยาบาลภายในวิทยาเขต แถมยังอยู่ต่อหน้าดวงวิญญานของผู้ตายนะ”

“ขอโทษครับ ผมเป็นคนเสียงดังอยู่แล้ว”

“แล้วก็ความประพฤติแย่ ที่คุณมาที่นี่เพราะว่าในที่ที่เกิดเหตุ ไม่มีทั้งข้าวของของผู้ตาย ทั้งผู้เห็นเหตุการณ์ และไม่มีที่อื่นให้ไปแล้วละสิ เอาเถอะ เจ้าหน้าที่ชั้นสูตรพลิกศพก็กลับไปแล้ว ฉันกินใกล้จะเสร็จแล้วด้วย ใส่เสื้อกาวน์รอไปก่อน”

วาทาเซะเอื้อมมือไปหยิบเสื้อกาวน์ก่อนที่จะอีกฝ่ายจะสั่ง “เฮ้” เขาโยนเสื้อกาวน์อีกตัวหนึ่งให้โคเตงาวะพร้อมกำชับเบา ๆ

“รีบ ๆ ใส่ซะ ถ้ากลิ่นติดเสื้อนอกต้องเอาไปซักถึงจะหมดกลิ่นนะ”

โคเตงาวะรีบสวมเสื้อกาวน์พลางชำเลื่องซาม ในซามมีอุ้งเนื้อ เขานึกสงสัยว่าคนที่นั่งหันหลังให้ร่างไร้ชีวิตบนเตียงผ่าศพ แล้วสุดเส้นอุ้งได้จะต้องจิตแข็งสักแค่ไหนหนอ

“ว่าแต่ หมู่นี้ศพที่คุณส่งมาให้ดูไม่เป็นชิ้นเป็นอันเลยนะ เดือนที่แล้วดูเหมือนเศษเนื้อติดกระดูก คราวนี้เป็นของแห้ง”

“ยุคสมัยเปลี่ยนไปละมังครับ”

“ขอแบบที่เขานิยมบ้างเถอะ เจอศพแบบนี้ทุกครั้งที่ไม่กี่ชั่วโมงเห็นว่าตากแดดตากลมมาสามวันแล้ว คงจะอยู่ในที่แห้งและลมโกรกดีละสิ แต่โชคดียังไม่เน่า”

ศาสตราจารย์มิตสึซากิซัดน้ำซุบกั้นซาม ลูกชิ้นซ้า ๆ เดินไปที่โต๊ะผ่าศพซึ่งมีผ้าคลุม เลิกผ้าออก เผชิญหน้ากับศพที่เพิ่งแยกกันเมื่อเข้าอีกครึ่ง ทว่าน้ำตะขอแทงปากออกไปแล้ว

“ถ้าสถานที่เก็บศพมีอุณหภูมิตั้งแต่ห้าองศาเซลเซียสขึ้นไป ศพจะเริ่มเน่าแม้ในช่วงฤดูหนาว เมื่อศพเริ่มเน่า โปรตีนซึ่งมีกัมมะถันเป็นองค์ประกอบจะแตกตัว ก่อให้เกิดแก๊สเน่า พอแก๊สเน่าบวกกับเวลาที่ผ่านไป ศพจะเริ่มอืด ส่วนที่อ่อนนุ่ม

เช่น ดวงตา ลิ่นและริมฝีปากจะบวมขึ้น ใบหน้าจึงผิดรูป ดูไม่เหมือนตอนยังมีชีวิต ก็เลยถือว่าศพนี้ยังเคราะห์ดี เอ้ พ่อหนุ่ม พังอยู่หรือเปล่า”

พอโดนเรียก โคนเตงวาก็พยักหน้าอย่างว่างาย เมื่อเผชิญหน้ากับน้ำเสียงไม่ค่อยเต็มใจของมิตลีซาก็ก้มก้มศีรษะลง เขาก็รีบซ่อนความไม่เคารพผู้สูงอายุไว้ในใจ

ศาสตราจารย์มิตลีซาก็สอดแขนซ้อนคอศพยกศีรษะขึ้น หนึ่งศีรษะโดนกรีดตั้งแต่หลังใบหู เผยให้เห็นกะโหลก

“บริเวณท้ายทอยมีแผลแตก พอเปิดผิวหนังออกพบว่ากะโหลกเสียหายและมีเลือดตกใน สันนิษฐานจากลักษณะบาดแผล น่าจะถูกตีด้วยวัตถุไม่มีคม แต่เป็นการตีครั้งเดียว บาดแผลไม่กรรจถึงแก่ชีวิต บาดแผลกรรจอยู่ตรงนี้”

มิตลีซาก็วางศีรษะลง ชี้ออหอย ผิวหนังขาวซีดทั้งรอยเชือกสีม่วงชัดเจนราวกับใช้ปากกามาร์กเกอร์ลากเส้น

“สาเหตุการเสียชีวิตเนื่องจากโดนรัดคอจนขาดอากาศหายใจ อวัยวะที่เสียหายคือเชือกเส้นเล็ก คนร้ายออกแรงมาก แผลถลอกที่หลังเหลือบนคอลึกผิดปกติ รอยแผลมีสองเส้นแสดงว่าคนร้ายรัดคอด้วยเชือกสองทบ นอกจากนี้มีร่องรอยใช้กำลังรุนแรง ไม่ใช่ร่องรอยลวงละเมียดทางเพศ หนึ่ง ตะขอที่แทงทะลุขากรรไกรบนมีปลายมน แต่แทงทะลุเนื้อกับกระดูกได้ สันนิษฐานว่าชั้นผิวหนังเริ่มเน่าและสลายตัวไม่อาจทนรับน้ำหนักศพและกินลึกเข้าเนื้อ บริเวณต้นแขนและช่วงท้องมีเลือดคั่งและรอยเชือก แต่น่าจะเป็นรอยมัดบนผ้าใบ จึงเห็นไม่ชัด อาจจะเป็นรอยที่ได้มาจากตอนขนย้ายศพ แล้วก็มีผู้ตายเพิ่งจะใส่ฟันปลอม คงถอนฟันช้อนออก”

“ระยะเวลาการตายล่ะครับ”

“วันก่อนจะถูกแขวน ซึ่งน่าจะเริ่มตั้งแต่ช่วงกลางวันถึงกลางคืนเมื่อสี่วันที่แล้ว ฉันตรวจสอบอาหารในกระเพาะ เจอแซนด์วิชกับชาเขียวยังย่อยไม่หมด สันนิษฐานจากรอยจำหลังเสียชีวิตกับสภาพการเน่าบริเวณท้องน้อย ระยะเวลาการตายน่าจะเป็นอย่างนั้น ตอนนี่สิ่งที่ฉันกลัวพูดมีแค่นี้แหละ”

“ถ้าอย่างนั้นผมอยากฟังเรื่องที่ไม่กล้าพูดบ้าง หมายถึงสิ่งที่ไม่ได้เขียนไว้ในใบชันสูตรศพ ความรู้สึกของอาจารย์นะครับ”

วาตาเซะพูดจาหยิ่งยโส ศาสตราจารย์มิตสึซากิได้ยินแล้วขมวดคิ้วแหวบหนึ่ง นึกว่าจะไม่โห่เสียอีก

“ตำรวจที่มาถามแพทย์นิติเวชโดยตรง คงจะเหลือแค่นายคนเดียวสินะ สมัยนี้มีแต่พวกอยากจะทำแต่งงานเอกสาร”

“ครับ ผมเลยเกรงใจ”

“ไม่จริงหรอก คุณไม่ได้เกรงใจเลยสักนิด แต่ว่ามาถามความรู้สึกคนแก่ปูนนี้ไปเพื่ออะไร ฉันมองว่า ถ้านำความรู้สึกส่วนตัวไปอ้างอิงการสืบสวนทางวิทยาศาสตร์จะเป็นภัยนานับการไม่ส่งผลดีเลย”

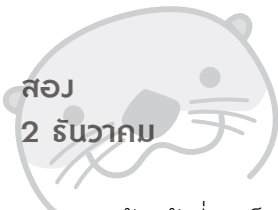
“นี่อาจจะไม่ใช่การสืบสวนทางวิทยาศาสตร์ครับ ผมเองไม่ไว้ใจการสืบสวนทางวิทยาศาสตร์เต็มร้อยอยู่แล้ว แค่อายากจะฟังความเห็นของคนทำงานในสายนั้นๆ”

ศาสตราจารย์มิตสึซากิหยักยิ้มมุมปาก อย่างก้าวซ้ำๆ กลับไปที่เก้าอี้ตัวเดิม

“ได้ยินมาว่าคนร้ายทิ้งกระดาดะโน้ตพิลึกไว้ เนื้อหาทำนองว่าจับกบได้แล้ว ทำให้เป็นหนอนปลอดดีกว่าใช้มัย”

“ใช่ครับ”

“ศพนี้มีบาดแผลแค่เล็กน้อย ไม่มีร่องรอยใช้กำลังรุนแรง คนทั่วไปมักจะคิดว่าฆาตกรมีพฤติกรรมสุดชั่วและศพต้องน่ากลัว ตอนนี้ศพลุกขึ้นมาไม่ได้แล้ว เข้ามาจู่โจมคนร้ายไม่ได้ด้วยการทำลายศพอย่างการนำไปทิ้งหรือซุกซ่อนคือการแสดงความกลัวอีกด้านหนึ่ง แต่ว่าคนร้ายรายนั้นนอกจากจะไม่กลัวแล้วยังเลือกที่จะแก้ผ้าศพลอนจ้อน เอาไปแขวนบนที่สูงและห่อด้วยผ้าใบ ประหนึ่งเชิญชวนให้ผู้คนมากมายมาดู... คนร้ายไม่คิดว่าศพเป็นศพ มองว่าเป็นเพียงวัตถุหรือหุ่นโชว์ คุณบอกว่ายากฟังความเห็นฉันใช่ไหม จะบอกให้ก็ได้ นี่เป็นฝีมือของคนวิกลจริต พันธุ์แท้ คุณเตรียมใจต่อสู้กับกฎหมายอาญา มาตราสามสิบเก้าได้แล้ว”

วันถัดมาเจ้าหน้าที่สืบเฝ้าตายของแผนกสืบสวนที่หนึ่ง นำทีมโดย วาตาเซะรวมกำลังกับเจ้าหน้าที่อาชญากรรมรุนแรงสถานีตำรวจภูธร ฮันโนะ โดยหลักการแล้ว สถานีตำรวจภูธรฮันโนะเป็นฝ่ายสนับสนุน แต่ร่วมมอบอำนาจผู้นำให้กองบัญชาการตำรวจภูธร

หลังจากตำรวจแถลงคดีพร้อมกับเปิดเผยภาพเหมือน ผู้เคราะห์ร้ายเรียบร้อยแล้ว หัวหน้าของผู้เคราะห์ร้ายติดต่อกองบัญชาการสืบสวนทันที เป็นชายชื่อไซโต พนักงานบริษัท จำหน่ายอุปกรณ์สำนักงานแถบสี่กุดะบอกว่า ผู้เคราะห์ร้ายชื่ออาราโอะ เรโกะ พนักงานบริษัทเดียวกัน

ไซโต ลีโตมู เข้าพบตำรวจ เขาเป็นชายวัยห้าสิบ ศีรษะเถิก ไม่ได้แสดงอาการเครียด มีรอยยิ้มเป็นอาวุธคู่กายตามแบบฉบับของพนักงานขาย โบราณว่าไว้ ลิบปากว่าไม่เท่าตาเห็น วาตาเซะรีบพาไซโตไปดูศพก่อนจะซักถาม ทันทีที่เห็นศพ ไซโตหุบปากกลืนอาเจียน แต่อึดใจต่อมาก็ยืนยันว่าศพคืออาราโอะ เรโกะ

หลังถามที่อยู่ปัจจุบันของอาราโอะ เรโกะ กับที่อยู่เพื่อติดต่อบ้านเกิด โคเตงาวะพร้อมกับเจ้าหน้าที่แผนกพิสูจน์หลักฐาน หลายนายเดินทางไปออพาร์ทเมนต์ที่ตำบลโองาตะ อำเภอฮันโน ซึ่งเป็นที่อยู่ปัจจุบันของอาราโอะ เรโกะ ส่วนวาตาเซะไปเตรียมความพร้อมอยู่ที่สถานีตำรวจภูธรฮันโน เพื่อรอฟังรายงานของสมาชิกกองบัญชาการสืบสวนที่เพิ่งตั้งขึ้นมา

ออพาร์ทเมนต์ที่หมายชื่อเซนต์วิลล่า โองาตะ อยู่ห่างจากสถานีรถไฟที่ใกล้ที่สุดราวครึ่งกิโลเมตร มีความเป็นไปได้ว่าอาราโอะ เรโกะ นั่งรถไฟไปทำงานแล้วโดนจู่โจมระหว่างเดินทาง สถานีรถไฟกลับออพาร์ทเมนต์ ตำบลหากิมิซึ่งเป็นสถานที่พบศพก็อยู่ข้างๆ กัน ถ้าเช่นนั้นก็ตีวงคนร้ายให้แคบลงมาได้ อย่างน้อยน่าจะเป็นคนที่รู้จักละแวกนี้ดี

โคเตงาวะอธิบายเหตุการณ์ให้ผู้ดูแลอพาร์ทเมนต์ฟังและขอกฎหมายแจ้งสำรอง

ป้ายชื่อหน้าห้องเขียนด้วยอักษรฮิรางานะอ่อนช้อยว่า *อาราโอะ* ไม่พบหนังสือพิมพ์วางทิ้งไว้ เพราะคงไม่ได้บอกรับตั้งแต่แรก แต่มีจดหมายล้นออกมาจากปากกล่องไปรษณีย์หน้าประตู อาทิ จดหมายโฆษณาต่างๆ ใบแจ้งค่าไฟฟ้า จดหมายทวงหนี้จากแหล่งเงินกู้นอกระบบเอเย่ บริษัทบัตรเครดิตเอเย่ พอเปิดประตูเข้าไปก็ได้กลิ่นหอมละมุนไม่รู้ว่ากลิ่นน้ำหอม

หรือกลืนดอกไม้ หลายวันมานี้โคเตงวาระดมแต่กลิ่นศพกับกลิ่น
ฟอร์มาลินเลยรู้สึกว่แค้นนั้นก็คุ้มค่าแล้ว

ห้องนี้เป็นห้องเดี่ยวขนาดเล็ก เหมาะจะเป็นที่พักของหญิง
วัยไม่ถึงสามสิบ หน้าห้องและโถงทางเดินดูมีสีสันด้วยของตกแต่ง
กระจุกกระจิก เทียบกับหอพักธรรมดาๆ ของเขาซึ่งอยู่ในวัย
เดียวกันไม่ได้เลย โคเตงวาระเดินไปที่ส่วนนั่งเล่นแล้วยิ่งเห็น
ความสดใส หมอนอิงสีสันและของใช้ลายการ์ตูนวางเบียดเสียด
สีสรรหลากหลายจนแทบเวียนหัว

ทว่าเมื่อค้นห้องไปเรื่อยๆ ความสดใสก็เลือนหายไปทีละ
น้อย เริ่มรู้สึกว่าความอ้างว้างเข้ามาแทนที่ หนังสือที่เรียงอยู่
บนชั้นส่วนใหญ่เป็นนิตยสาร อาทิ นิตยสารแพชั่น นิตยสาร
ตกแต่งภายในฉบับพิเศษ นิตยสารอัญมณี แค็ตตาล็อกเก่า
สินค้าออนไลน์ หนังสือแนะนำร้านอาหารในเขตโตเกียวและ
ปริมาตร นิตยสารเจ้าสาว นิตยสารหางาน และหนังสือพัฒนา
ตนเองที่ดูไม่เข้าพวก---นิตยสารแค็ตตาล็อกลงรายการสินค้า
ในคลังที่หาซื้อไม่ได้แล้ว มีเยอะจนล้นชั้นวาง อาราโอะ เรโกะ
เป็นคนอยากได้อะไรมีมากแค่นั้นแหละ พอพิจารณารวมกับ
ปีกโบทวงหนี้เมื่อคืน คำตอบก็กระจ่างชัดในตัว

ปิดท้ายด้วยกรอบรูปที่ถูกรวบรวมไว้บนชั้นหนังสือ หงายดู
ข้างในไม่มีอะไรเลย เธอคงถอดรูปออกไปเอง กรอบรูปว่างเปล่า
สะท้อนให้เห็นความอ้างว้างของห้องนี้

จู่ๆ รู้สึกคล้ายได้ยินเสียงความเคียดแค้นชิงชังแว่วมา

โคเตงวาระเริ่มตรวจสอบลิ้นชักโต๊ะ เดี่ยวนี้ทุกคนบันทึกที่อยู่
ไว้ในโทรศัพท์มือถือ แต่บางคนมีสมุดจดที่อยู่ไว้เพื่อสำรองข้อมูล
การลบข้อมูลของคนที่ไม่ได้พูดคุยกันแล้วด้วยโทรศัพท์มือถือทำได้

ภายในพริบตา แต่การกำจัดสมุดที่อยู่ซึ่งเขียนเองต้องใช้เวลา

ไม่นานโคเตงาวะก็หาสมุดที่อยู่ขนาดพกพาเจอ ขณะกรีดหน้ากระดาษดู เจอชื่อชายคนหนึ่งมีสัญลักษณ์ ★ อยู่ข้างบน ต้องเป็นชายคนนั้นแน่ๆ

โคเตงาวะรีบคัดลอกข้อมูล หยิบรูปถ่ายอาราโอะ เรโกะไปหนึ่งใบแล้วถลันออกนอกห้อง ปลอ่ยให้แผนกพิสูจน์หลักฐานทำงานต่อ ที่นี้อยู่แถวย่านตลาด เวลาเธอกลับบ้านย่อมมีผู้คนพลุกพล่าน ถ้ามีเรื่องไม่ชอบมาพากลต้องมีคนเห็นแน่นอน

แต่พอสอบถามด้วยความคาดหวังไปหนึ่งชั่วโมงก็เริ่มเข้าใจว่ามันเป็นความหวังริบหรี่ ตั้งแต่หน้าสถานีรถไฟไปจนถึงอพาร์ทเมนต์ของอาราโอะ เรโกะ มีร้านค้าเรียงรายก็จริง แต่เป็นย่านตลาดที่เสื่อมความนิยมไปแล้ว เนื่องจากโดนห้างสรรพสินค้าย่านซานเมืองที่เปิดให้บริการเมื่อสามปีที่แล้วแย่งลูกค้าไป ร้านค้าหน้าสถานีรถไฟปิดกิจการเป็นเรื่องปกติ น่าตกใจที่แม่แต่บาร์และร้านขายยาซึ่งมักจะพบเห็นแถวหน้าสถานีรถไฟก็ยังเลิกกิจการ หากหน้าสถานีรถไฟมีสภาพแบบนี้ ลองนึกภาพตามก็จะรู้ว่า ช่วงเวลาพลบค่ำตะวันตกดิน แสงสว่างมีเพียงไฟถนนสลัวรางกับไฟจากร้านสะดวกซื้อ จนหลงคิดว่าเป็นหน้าสถานีรถไฟเปลี่ยวของรถไฟท้องถิ่นสายขาดทุน ผู้อาศัยไม่รู้ลี้กอบอุ้นกลับรู้สึกไร้ชีวิตชีวา เวลาจะช้อปปิ้งก็ออกไปซานเมือง แต่ถ้าจะไปย่ำราตรีก็เข้าเมือง คนที่ออกมาจากสถานีรถไฟนี้มีแต่จะมุดเข้าที่นอน สมกับเป็นเมืองที่เรียกว่าเบตทาวน์

เมื่อรู้สภาพการณ์แล้วก็พอจะเข้าใจ แต่ไม่อาจขจัดความขัดแย้งในใจได้ ประเทศนี้มีบางอย่างบิดเบี้ยว สถานที่พักผ่อนหย่อนใจกลับไม่ได้ไปต่อโดยอ้างเหตุผลเข้าใจยากเรื่องสภาพ

เศรษฐกิจ ถ้าจะบอกว่านี่คือการส่งเสริมท้องถิ่นหรือพัฒนาที่ดิน
ผู้โบกธงบุกเบิกคงเป็นเพียงคนโง่ที่เอาแต่มุ่งมั่นสร้างชื่อ

สุดท้ายแล้วสิ่งที่ได้จากการเดินจนขาแข็งข้าน้อยนิดจน
น่าท้อใจ ชาวบ้านสามคนเคยเห็นอาราโอะ เรโกะ เดินควงแขน
ผู้ชาย แต่ในวันอังคารซึ่งเป็นช่วงเวลาสำคัญไม่มีใครเห็นเธอเลย
โคเตงวาระแวะช่องตรวจตัวในสถานีรถไฟ แต่ไม่มีพนักงานคนไหน
จำหน้าผู้โดยสารได้ พอถามเสร็จ ตะวันชิงพลบ ความมืดดูจมนาน
เนื้อหาเข้าปกคลุมย่านตลาดหน้าสถานีรถไฟ เมืองมืดลงราวกับ
หมึกซึม แสงไฟสีขาวยของร้านสะดวกซื้อส่องสว่างอยู่จุดเดียว

สายลมเย็นยะเยือกอย่างไม่ทันตั้งตัว

เมื่อโคเตงวาระกลับมาถึงกองบัญชาการสืบสวน สถานีตำรวจภูธร
ฮันโน วาตาเซะออกมารับด้วยใบหน้าที่หงุดหงิดผิดปกติ นึกว่าโมโห
ที่ตนรายงานข้อมูลน้อยเสียอีก

“พ่อแม่เหี่ยวเดินทางมาจากนางาโนะ การชันสูตรเพิ่งเสร็จ
เมื่อคืนเอง”

“อ่า เรื่องนั้นเอง”

คำว่ารอดตัวไปค้างอยู่ในลำคอ เพราะการเห็นญาติเหี่ยว
ร้องไห้เศร้าโศกเป็นอีกสิ่งหนึ่งที่โคเตงวาระไม่ชอบ

“เหี่ยวเป็นลูกสาวคนเดียว พ่อแม่รับเหมาตกแต่งภายนอก
อยู่ที่ต่างจังหวัด แต่ว่าช่วงหลังมานี้มีปัญหาการเงิน เหี่ยวเลยต้อง
ส่งเงินไปให้เป็นครั้งคราว ไบทวงหนี้ที่นายเห็น คงเป็นเพราะส่ง
เงินไปให้พ่อแม่นั่นแหละ”

“แนวทางเรื่องฆ่าชิงทรัพย์มีความเป็นไปได้น้อยลงสินะครับ”

“แนวทางนั้นเป็นไปได้ตั้งแต่แรกแล้ว ถ้าแค่ชิงทรัพย์

จะต้องใช้วิธีพลิกแพลงซับซ้อนขนาดนั้นเลยหรือ เมื่อเดือนที่แล้ว
เจ้าตัวก็โทรไปหาพ่อแม่ แต่ไม่ได้บอกว่ามีแฟนใหม่หรือมีคน
ไม่น่าไว้ใจตามตื้อ ฉันเลยนึกเหตุผลที่เหยื่อถูกฆ่าไม่ออกเลย”

“ก็อย่างนี้ไงครับ เพิ่งเลิกกับแฟน เข้าเว็บไซต์อันตราย
เพื่อหาแฟนใหม่ แล้วดันไปเจอคนโรคจิต”

“ลองเปิดคอมพิวเตอร์ดูหรือยัง”

“เจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานกำลังทำงานหนักครับ อะ ผลการ
ตรวจสถานที่เกิดเหตุออกหรือยังครับ”

“ผลออกมาไม่มีอะไรมาก ตำรวจเก็บเส้นผมได้เป็นกองๆ
พบว่าเป็นของเหยื่อกับระบุเจ้าของไม่ได้อีกหลายคนในที่เกิดเหตุ
ตอนนี้กำลังรีบแยกประเภท ไม่พบรอยนิ้วมืออื่นที่ผ้าใบสีฟ้า
และกระดาษโน้ตนอกจากผู้พบศพ เจ้าหน้าที่พิสูจน์ลายมือ
ในกระดาษโน้ตรายงานว่า เศษกระดาษที่ใช้เป็นกระดาษถ่าย
เอกสารไร้รอยของผู้ผลิตรายใหญ่ที่มีขายทั่วไป จึงตีวงแคบไปถึง
ผู้ใช้ไม่ได้ ลายมือเป็นการเขียนอิสระ ไม่ได้ใช้ไม้บรรทัด ดูแล้ว
น่าจะฝึกหัดมาพอสมควร เท่าที่เห็นน่าจะเป็นคนที่มีอายุจิตใจ
หกขวบ หรือเป็นคนที่ไม่ได้รับการศึกษาภาคบังคับจนจบ...นี่
ความคิดเห็นของอาจารย์นิติศาสตร์ไม่ได้ลงในเอกสารทางการใช้มัย”

“รายงานเป็นความคิดเห็นอย่างเป็นทางการครับ ส่วนความ
คิดเห็นของอาจารย์เป็นเพียงกลางสังฆรณ์”

“กลางสังฆรณ์เป็นสิ่งสำคัญมาก ถ้านายคิดว่ากลางสังฆรณ์
ไม่ใช่วิทยาศาสตร์นั่นเป็นความเข้าใจผิด ฟังนะ ประสาทสัมผัส
ทั้งห้าของตำรวจสืบสวนและคนที่รับมืออาชญากรรมอยู่ด้านหน้า
ต้องเก็บสะสมข้อมูลมหาคาล เช่น สภาพความเสียหายของศพ
การเกิดรอยจ้ำหลังเสียชีวิต กลิ่นแก๊สเน่า ความลึกของรอย

รองเท้า สัมผัสของอาวุธ เสียงและอากาศในที่เกิดเหตุ ไม่ว่าจะ เป็นจอบประสาทตา เข็มแก้วหู โพรงจมูก ปลายลิ้นและปลายนิ้ว ของคนเหล่านั้นจะจดจำข้อมูลเอาไว้ได้ไม่ว่าเจ้าตัวจะตั้งใจหรือไม่ ก็ตาม ข้อมูลเหล่านั้นจะสะสม กลายเป็นข้อมูลประกอบการ ตัดสินใจ ลางสังหรณ์ที่นายพุดเมื่อกี้เป็นข้อสรุปหนึ่งเดียวที่ดึง ออกมาจากฐานข้อมูลขนาดใหญ่ ความคิดเห็นอย่างเป็นทางการ ซึ่งผ่านการทดสอบทางวิทยาศาสตร์เทียบไม่ได้เลย”

โคเตงวาระตั้งท่าจะได้เถียงเข้าข้างตัวเอง จังหวะนั้นตำรวจ คนหนึ่งเข้ามาในห้อง

“สารวัตรครับ ชายที่รู้จักกับเหยื่อมาถึงแล้วครับ”

“ใครเหรอ”

“เขาชื่อคัตสึรางิ ซาดาคาสุ ครับ”

โคเตงวาระหันไปมองหน้าวาตาเซะ ประหยัดเวลาไปเรียกตัว แต่ว่าเขามาเพราะอะไร โดนกระตุ้นด้วยหน้าที่ของพลเมืองดี หรือเปล่า รู้ว่าต้องตกเป็นผู้ต้องสงสัยอยู่วันยังค่ำเลยบุกถิ่นศัตรู เพื่อจับความเคลื่อนไหวหรือเปล่า

ความรู้สึกเมื่อได้เห็นคัตสึรางิ ซาดาคาสุ จากอีกห้องหนึ่ง ถ้าพุดในแง่ดีคือรอบคอบ แต่ถ้าพุดในแง่ร้ายคือชี้ขาด ชวนให้นึกถึงสัตว์กินหญ้า ดวงตาอ่อนโยน แต่กลอกไปมาไม่เพ่งจุดใด จุดหนึ่ง ไม่แปลกหรอก คนส่วนใหญ่เวลาเข้ามาในสถานีตำรวจ จะห่อเหี่ยว

คัตสึรางิเอ่ยคำแรกว่าเขาติดต่อกับอาราโอะ เรโกะ ครั้งล่าสุด เมื่อเดือนที่แล้ว พออ่านหนังสือพิมพ์วันนี้ก็คิดจะมาหาตำรวจทันที

“โอ้ คุณทำงานอยู่บริษัทซอฟต์แวร์คอมพิวเตอร์เหรอครับ แล้วรู้จักเหยื่อได้ยังไง”

“เธอมาซ่อมบำรุงเครื่องถ่ายเอกสารที่บริษัทผม...เอ่อ ผมอยากเจอเธอหน่อยครับ”

“ถ้าคุณอยากเจอ เดี่ยวผมจะลองขอผู้ใหญ่ให้ครับ ว่าแต่ที่บอกว่าติดต่อกันล่าสุด...หมายความว่าพวกคุณเลิกกันแล้วใช่ไหม”

“เปล่า คือว่า...เธอพูดเองเออเอง แต่ผมไม่ได้คิดแบบนั้นตอนโทร.คุยกันครั้งสุดท้าย เธอก็พูดอยู่ฝ่ายเดียว ผมไม่เคยหลุดปากขอเลิกเลย”

“แต่คุณอาราโอะบอกว่าเลิกกับคนที่ทำงานแล้ว”

“พูดเรื่องที่ไม่ได้คิด ถือว่าเธอเป็นคนแปลกหรือเปล่าครับ”

“รูปคู่ถูกถอดออกจากกรอบรูปในห้อง”

“เราถ่ายรูปใหม่ด้วยกันเมื่อต้นเดือนที่แล้ว เธออาจจะเอาไปเปลี่ยนกับรูปนั้นมั้งครับ”

“แล้วที่ว่าขาดการติดต่อกันแล้วหมายถึงไม่ตอบข้อความด้วยหรือเปล่า”

“ใช่ครับ ผมโทร.ไป ส่งข้อความไป แต่เธอก็ไม่ตอบเลย”

ทันใดนั้น โคะเตงวะเปลี่ยนมุมมองที่มีต่ออดีตสึราจิ ฝ่ายชายโดนบอกเลิก แต่ยังตัดใจไม่ได้และมีปากเสียงกันรุนแรง เลยฆ่ารัดคอฝ่ายหญิง---โครงเรื่องง่ายๆ จนน่าหัวเราะ แต่เป็นความเรียบง่ายจนแทบจะไร้ที่ติ

“คืนวันอังคารที่ยี่สิบเจ็ด พฤศจิกายน คุณอดีตสึราจิทำอะไรอยู่ที่ไหน”

“ปกติแล้ว ถ้าใครจำเหตุการณ์ตอนกลางคืนเมื่อสัปดาห์ที่แล้วได้คงเป็นเรื่องแปลก แต่ผมเป็นคนใช้ชีวิตแบบเดิมๆ ทั้งอาทิตย์...ดื่มเหล้าคนเดียวที่บาร์แจซในเมืองไซตามะ ออกจาก

บาร์ตอนตีหนึ่งกว่าๆ ผมเป็นลูกค้าประจำ มาสเตอร์เป็นพยานให้ได้ครับ”

“หลังจากนั้นล่ะ”

“พยานที่อยู่หลังตีหนึ่งเหรอครับ...ไม่มีเหรอครับ หลังจากนั้นผมแค่เข้านอน”

“คุณคงรู้เรื่องสภาพศพจากหนังสือพิมพ์แล้ว พอจะนึกออกมั๊ยครับว่า ในบรรดาเพื่อนๆ เธอ มีใครที่พอจะทำแบบนั้นได้หรือเปล่า”

คัตสึรางิสายหน้า

“เราไม่เคยพูดถึงเพื่อนร่วมงานของแต่ละคน ผมเลยนึกไม่ออก...คุณตำรวจไม่ได้ถามเรื่องนั้นกับคนที่ทำงานเหรอครับ แล้วใครเจอเธอเป็นคนสุดท้ายครับ”

“ผมเป็นฝ่ายถามคุณอยู่นะ”

“ขอโทษครับ แต่ว่าไม่น่าจะมีใครเคียดแค้นเธอ”

“เมื่อที่คุณบอกว่าพวกคุณทะเลาะกัน สาเหตุมาจากอะไรครับ”

“...เรื่องนั้น ต้องเล่าด้วยเหรอครับ”

“ได้โปรดให้ความร่วมมือการสืบสวนด้วยครับ อีกอย่างถึงคุณจะเล่า คุณอาราโอะก็คงไม่โกรธเหรอก”

โคเตงวาระตั้งใจพูดยั่วโมโหอีกฝ่าย แต่ว่าคัตสึรางิไม่ได้ชักสีหน้า

“...เราขัดแย้งกันเพราะเธอเร่งรัดเรื่องแต่งงานครับ เราเพิ่งจะคบหากันได้หนึ่งปี ในความคิดผมคือแค่ปีเดียวเอง แต่สำหรับเธอคือตั้งปีหนึ่งแล้ว เราคิดต่างกัน...เธอรบเร้าให้ผมไปเจอคุณพ่อคุณแม่ แต่ผมบอกว่าไม่ต้องรีบร้อนก็ได้...ที่จริงผมไม่ได้

รังเกียจเธอนะครับ”

“แต่ว่าคุณโดนเธอบอกเลิก คุณโทรไป เธอก็ไม่รับ เท่ากับว่าเธอปฏิเสธคุณแล้วนี่”

“ผมเลยแค้นเธอเธอครับ”

“มันก็ไม่แปลกนี่ครับ”

“ขอโทษนะครับ คุณตำรวจ...มีแฟนหรือเปล่า”

“...อะไรนะ”

“คุณมีผู้หญิงที่คุณยอมสละชีวิตของตัวเองให้เธอได้หรือเปล่า”

“เรื่องนั้นมันเกี่ยวอะไรด้วย”

“ถ้าไม่มี คุณก็ไม่เข้าใจหัวอกผมหรอก ถ้าคุณมีคนสำคัญกว่าชีวิตตัวเองจริงๆ ต่อให้เลิกกันไป ก็ยังอยากให้เขามีความสุข คุณจะแค้นเธอเธอครับ”

น้ำเสียงราบเรียบ แต่ชวนให้รู้สึกถึงความมุ่งมั่นหนักแน่น โดดเดี่ยวว่ะเดาะปากให้คำพูดเหน็บแนม แต่สีหน้าคัดสรรก็ยังไร้อารมณ์

“คุณเคยไปที่ห้องเหยื่อหลายครั้งใช่ไหมครับ”

“ใช่ครับ”

“เธอเคยเข้าเว็บไซต์อันตรายหรือเปล่าครับ”

“คัดสรรใจครุ่นคิดครุ่นหนึ่ง”

“ไม่เคยนะครับ ผมเห็นเธอเปิดเน็ตทิ้งไว้หลายครั้ง แต่ส่วนใหญ่เป็นเว็บไซต์เกี่ยวกับแฟชั่น เธอไม่เคยพูดถึงด้วย”

การสอปากคำเสด็จสิ้นลง พอคัดสรรใจออกจากห้อง วาตาเซะย่องมาจากหลังประตู คงแอบฟังตั้งแต่ต้นจนจบ

“ไ้อ้บ้าเอ๊ย แกสอปากคำไม่เป็นหรือไง คนถามดันเสียด

ขึ้นหน้าเสียเอง ช่วงท้ายอีกฝ่ายกุมเกมได้ชัดๆเลยนะ”

“...หมอนั่นใจเด็ดมากเลยครับ”

“ใจเด็ดเหวอ ตอนที่ออกไปเมื่อกี้ นายเห็นเข้าทางเก่งหมอนั่นมั๊ย”

“เข้าทางเก่งทำไม”

“ไม่เห็นสินะ ทางเก่งจับคมเหมือนเพ็งริตมา แต่ตรงเข้ามีแต่รอยยับ เพราะเขากำขาทางเก่งตลอดตั้งแต่เข้ามาในห้องนี้ใจเด็ดอะไรละ เขาอดทนฟังคำพูดของนาย ช่มใจสุดฤทธิ์ให้ไม่แสดงความรู้สึกทางสีหน้าว่าเหนื่อยใจหรือใจเต็มแรง”

วาทาเซะบ่งชี้อย่างละเอียด ไม่เปิดช่องว่างให้ได้เถียง

“แต่ช่วงท้ายดูเหมือนเป็นการชงมุก ผลลัพธ์เลยโอเค”

“ชงมุก...คืออะไรครับ”

“คัดสิ่รางไม่ใช่คนโง่ เขาตอบคำถามพลางสังเกตว่าเรารู้หรือไม่รู้อะไรบ้าง เขาให้การว่าเข้านอนหลังตีหนึ่ง ฉันทักสนใจแล้วลืว่า หลังจากนั้นก็หุกชั่วโมง หมอนั่นซึ่งช่มความรู้สึกเพื่อมาลอบสังเกตแนวทางการสืบสวนจะทำอะไรต่อไป”

“ฮะ”

“หมอนั่นขอดูหน้าศพเป็นอย่างแรก ความรู้สึกแท้จริงจะเป็นยังไงก็ช่าง แต่ให้หมอนั่นไปเจอเหยื่อก่อนแล้วกัน พอหมอนั่นออกจากโรงพยาบาลมหาวิทยาลัยแล้วค่อยสะกดรอยตามไป”

ลอบมองจากหน้าต่างก็เห็นว่าคัดสิ่รางกำลังออกจากสถานีตำรวจภูธรพอดี เดินไหลตกไปที่ประตูหน้าราวกับโดนลมกระโชกโคเตงวาระนึกในใจว่าถ้านั่นเป็นการแสดง ก็ถือว่าอีกฝ่ายตีบทแตก

คัดสิ่รางมุ่งตรงไปโรงพยาบาลมหาวิทยาลัยเพื่อดูศพอาวาระโอะเรโกะ อย่างที่วาทาเซะบอก ตำรวจที่ไปด้วยแล้วว่าเขาจ้องหน้าศพ

เงียบ ๆ ด้วยสีหน้าเรียบเฉย ไม่ร้องไห้คร่ำครวญ

เขาออกจากโรงพยาบาลราวสามทุ่มเศษ ตำรวจทั้งสอง จึงเริ่มสะกดรอยตาม

คัตสึราจิจออกจากโรงพยาบาลไปสถานีรถไฟใกล้ที่สุด ทั้งสองใจแป้วแวบหนึ่งนึกว่าอีกฝ่ายแค่กลับบ้าน แต่คัตสึราจิจ เปลี่ยนไปนั่งรถไฟสายเซน - ชินจูกูกลางทาง

นายตำรวจทั้งสองยืนห่าง ๆ ในตู้รถไฟเดียวกัน หลบอยู่หลัง คนทำงานที่รีบกลับบ้าน พวกเขาเินโยกเยกจับห่วงย่อมอ่านสีหน้า ของอีกฝ่ายไม่ได้

จู่ ๆ สายตาของคัตสึราจิจพุ่งไปที่ชายใส่สูทซึ่งนั่งอยู่ตรงหน้า อีกฝ่ายกำลังกางอ่านหนังสือพิมพ์ไซตามะนิปปโกรอบเย็น หน้าหนึ่งพาดหัวข่าวฆาตกรรมพิสดารในตำบลทากิมิ คัตสึราจิจ จ้องพาดหัวข่าวแทบจะกลืนกิน แววดาไรพลัง ว่างเปล่าแต่ ไม่หลุกหลิกแม้แต่น้อย ชายใส่สูทรู้ตัว รีบพับหนังสือพิมพ์ อย่างรังเกียจ

คัตสึราจิจนั่งรถไฟไปหลายสถานีและลงที่ตำบลโองาตะ--- สถานีซึ่งเป็นทำเลที่ตั้งอพาร์ทเมนต์ของอาราโอะ เรโกะ

คัตสึราจิจเฝ้ามองแผนที่บอกทางง่าย ๆ หน้าสถานีรถไฟ โโคเตงาวะนึกขึ้นได้ ทั้งที่อีกฝ่ายพักอยู่ไกลมาก แต่ที่นี่คือสถานี ใกล้สกายสแตจทากิมิที่สุด คนร้ายต้องกลับมาที่เกิดเหตุ---คำสอน เก่าคร่ำครึผุดขึ้นในหัว

อย่าบอกนะว่าจะทำเรื่องสิ้นคิดอย่างการเดินทางจากที่นี่ไปถึง ที่เกิดเหตุ---โคเตงาวะออกจากสถานีรถไฟ ภาวนาอย่าให้เป็น เช่นนั้นพลางนึกหวั่นลมหนาวที่จะต้องพัดมาปะทะร่าง แต่เหมือน สิ่งศักดิ์สิทธิ์รับรู้ คัตสึราจิจเรียกรถแท็กซี่ ตอนนั้นสี่ทุ่มกว่าแล้วจึง

วิตกแทนว่าจะมีรถแท็กซี่ขับผ่านมาให้นั่งสะกดรอยตามหรือเปล่า แต่ช่วงเวลานี้ยังมีผู้โดยสารขึ้นลงรถไฟพอสมควร นายตำรวจทั้งสองจึงเรียกรถแท็กซี่คันต่อไปได้ทันที

พอให้คนขับทำหน้าที่สะกดรอยตาม ก็ไม่ต้องใช้สมองจดจ่อ ทิวทัศน์บนหน้าต่างรถดูผ่อนคลาย เล่นผ่านย่านที่อยู่อาศัยซึ่งเปิดไฟเป็นหย่อมๆ พื้นที่มีตลงทุกที มีไฟถนนก็จริง แต่ไฟสีส้มสูงชะลูดเน้นสวยอย่างเดียว แสงสว่างแทบจะส่องมาไม่ถึงพื้นบ้านร้างใกล้จะพังถล่มเรียงรายสองข้างทาง ไม่เห็นแหล่งให้แสงสว่าง สายลมยามค่ำพัดต้นหญ้าสูงไหวเอน เสียงลมปะทะป้ายเกือบจะพังดังแว่วเข้ามาในรถ ผู้ชายที่จะเดินถนนเส้นนี้คนเดียวจะต้องเตรียมใจมาแล้ว ต่อให้เกิดเรื่องไม่ดีไม่งามบนถนนเส้นนี้ ความมีดมิดก็ช่วยอำพราง คงไม่มีที่ไหนเหมาะแก่การขนย้ายศพ อาราโอะ เรโกะ เทาที่นี้อีกแล้ว จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่ศพอาราโอะ เรโกะ แขนงอยู่ในพื้นที่อับแสงท่ามกลางเหล่าปีศาจราตรีหังการ โคเตงาวะรู้สึกทั้งอีกครั้งที่มีคนมาสร้างแมนชั่นหรูไม่เข้ากับทำเลแบบนี้

คัตสึรางิลงรถแท็กซี่เมื่อถึงที่หมาย ดูป้ายบอกทางเพื่อยืนยันบางอย่าง จากนั้นเดินไปตึกที่หนึ่ง โคเตงาวะกับวาตาเซะตัดสินใจสะกดรอยตามคัตสึรางิจากตึกข้างๆ

ชั่วจิตใจเดียว คัตสึรางิโผล่มาที่ชั้นลิบสาม ซึ่งเป็นจุดพบศพ เขาทำอะไรบางอย่างอยู่ในที่เกิดเหตุ แต่เพราะบันไดบังอยู่จึงมองไม่เห็นอะไรเลย โคเตงาวะเห็นอีกฝ่ายผลุบๆ โผล่ๆ อยู่ตรงราวบันไดแล้วหงุดหงิด แต่วาตาเซะมองภาพนั้นเฉยๆ คล้ายหมดความสนใจ เทปกั้นเขตขณะเจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานตรวจสอบที่เกิดเหตุถูกรื้อออกไปแล้ว ไม่มีเหตุผลที่จะเดิน

เป็นหนูติดจั่นเอาป่านี่

จากนั้นคัตลีราจี้ออกจากแมนชั่นอ้อมไปด้านหลัง ลองเดินตามไป พบว่าด้านหลังมีจุดทิ้งขยะของแต่ละตึก คัตลีราจี้กำลังหยิบถุงขยะใบหนึ่งในกองสุม วาดูซะเห็นภาพนั้นแล้วถลันออกจากที่กำบังราวกับหมดความอดทน

“หนดูต่อไปไม่ไหวแล้ว”

โคเตงวาระห้ามไม่ทัน

“คุณคัตลีราจี้ หยุดเดี๋ยวนี้”

สิ้นเสียงนั้น คัตลีราจี้หยุดชะงักเหมือนรูปปั้น สีหน้าคล้ายมีข้อความเขียนว่าเกิดอะไรขึ้น

“ในวันเกิดเหตุ คุณอาราโอะใส่เสื้อเชิ้ตผ้าฝ้ายเนลกับกางเกงผ้าลูกฟูก สวมโค้ตพื้นผ้าพันคอ ใส่รองเท้าบูตแล้วก็สะพายกระเป๋าถือ ข้าวของเหล่านั้นไม่อยู่ในที่เกิดเหตุชั้นลิบสาม และไม่อยู่ที่ห้องเธอด้วย รวมทั้งถึงขยะของตึกไหนในแมนชั่นจะบอกให้ด้วยวาดตรงมุมหนึ่งของที่นี่มีเตาเผาขยะขนาดเล็กซึ่งตอนนี้ไม่ได้ใช้งาน เราไปตรวจสอบแล้ว แต่ไม่พบร่องรอยเผาเสื้อผ้าและของใช้ คนร้ายคงเอาไป หรือศพถูกขนย้ายมาในสภาพเปลือย ต่อให้คุณเป็นแฟนเธอ แต่อย่าคิดนะว่าจะหาหลักฐานที่ตำรวจมองข้ามเจอ เพราะพวกผมไม่ได้กินหญ้า”

“อะ...ผม...”

“ต่อให้นักสืบสมัครเล่นเสนอหน้ามาสืบก็คงไม่ได้เรื่องได้ราวหรอก เพราะเป็นไปได้อันสูงว่าคนร้ายอยู่ใกล้ตัวเธอ ถ้าสืบต่อไปคุณอาจจะถูกฆ่าเองก็ได้ เธอคงไม่ได้ต้องการแบบนี้หรอก”

สีหน้าแข็งทื่อคลายความระแวงระวัง คัตลีราจี้ยกสะโพกขึ้นช้า ๆ

“...มีอะไรที่ผมพอจะทำได้มั๊ยครับ”

“มีสิ ให้ข้อมูลพวกผม”

“ผมเล่าเรื่องที่คุณรู้ไปหมดแล้วนี่”

“ไม่ ยังเหลืออยู่ ผมอยากรู้ว่าอาวาระโอะ เรโกะ เป็นผู้หญิงแบบไหน มีใครกำลังเคียดแค้นอะไรเธออยู่หรือเปล่า”

นัยน์ตาเบิกกว้างอย่างประหลาดใจ อ่า คัตสึราจิกัมหน้า ยิ้มบาง

“เรื่องพรรคนั้นเป็นประโยชน์ต่อการสืบสวนหรือครับ”

“เพราะมันเป็นเรื่องที่คุณรู้คนเดียว เลยเป็นข้อมูลพิเศษ”

“นั่นสินะ...”

คัตสึราจิกลกตาค้างบนเหมือนนี่ก็จะไรขึ้นได้ แล้วเริ่มพูดเบาๆ

“เรโกะ...เป็นผู้หญิงธรรมดา สาวออฟฟิศอายุยี่สิบหกปี พบเห็นได้ทั่วไป มาจากนางาโนะเพื่อเรียนต่อมหาวิทยาลัย และทำงานที่นี่ เป็นสาวออฟฟิศทั่วไป ชอบแต่งตัว ท่องเที่ยวและกินของอร่อยๆ แต่เธอลี้แล่วงานปัจจุบันซึ่งงานที่อยากทำจริงๆ หรือเปล่า ในห้องเธอมีนิตยสารงานใช้มั๊ย เป็นของเมื่อสองปีที่แล้ว ไม่ใช่ฉบับล่าสุด เธอไม่ได้คิดจะเปลี่ยนงานอย่างจริงจังแต่ก็คิดแล้วละ เธอบอกว่าเธอมีทางเลือกอื่นที่ดีกว่า น่าซำมั๊ย อายุตั้งยี่สิบหกปีแล้วมัวคิดอะไรอยู่ ผู้หญิงไม่ได้คิดจริงจังเรื่องงานหรอก ส่วนใหญ่เป็นแบบนั้น ไม่ใช่แค่ผู้หญิง ผู้ชายก็มีพรุ่งนี้จะเป็นยังไง มะรืนนี้จะเป็นยังไง ใช้ชีวิตในแต่ละวันเหมือนวันนี้ต่อไปเรื่อยๆ...คนเราเวลาวิตกกังวลแล้วละก็ แม่สิ๊กๆ ในใจจะมันคง แต่ก็ยังแอบหวั่นไหว ถ้านึกย้อนกลับไปตอนที่คุยกันครั้งสุดท้าย เธออาจจะอยู่ในสภาพนั้นพอดี ผมรู้สึกว่าคุณที่เธอ

ต้องการคือการแต่งงาน”

“การแต่งงานสำหรับผู้ชายคือจุดเริ่มต้น สำหรับผู้หญิงคือเส้นชัยสินะ เป็นเรื่องที่เราทั้งคู่ก็พูดกัน”

“ใช่ครับ ได้ยินบ่อยจนน่ารำคาญ ตอนนั้นผมบอกไปว่า ถ้าเราอยู่ร่วมกันด้วยความรู้สึกแบบนั้น ชีวิตคู่คงจะไม่ยืนยาว ไม่แปลกหรอกที่เธอจะโกรธจนไม่ตอบข้อความ ผมปิดกั้นเส้นทางที่เรามองว่าเป็นหนทางรอดเดียวของเธอ”

ท้ายคำเสียงสั้นเครือ คัตสึรางิหลุมมองเหมือนมีใครอยู่ข้างๆ

“ผมเห็นแก่ตัว...เอ๊ย ต้องเห็นแก่ตัวอยู่แล้วสิ บอกตรงๆ พอเธอบอกว่าอยากรีบแต่งงาน ผมก็รังเกียจและกลัว คิดคำนวณสิ่งที่จะได้รับและสูญเสียไปหลังแต่งงานทันที แต่...แต่ว่าอีกไม่นานก็คงถึงเวลา ไม่ใช่ที่ผมจะไม่คิดเรื่องใช้ชีวิตคู่กับเธอ แม้เธอจะงอนหรือโกรธ แต่ก็เป็นผู้หญิงคนสำคัญ ผมชอบเธอทั้งยามโกรธ ยามร้องไห้...เธอเป็นผู้หญิงอ่อนโยน เวลาได้รับแจกกระดาษทิชชู และใบปลิวตามท้องถนน เธอจะต้องกล่าวขอบคุณก่อนรับ เวลาผมแก้มือทำเป็นไม่เห็น เธอจะทักท้วงว่าคนแจกนำส่งสารถึงจะเป็นคนอื่นแต่คนพวกนั้นก็กำลังทำงานอยู่นะ แล้วก็เธอชอบแหงนมองท้องฟ้า ท้องฟ้าที่นางาโนะบ้านเกิดเธอสูงลิบลิ่ว แต่ท้องฟ้าในเมืองไม่รู้ทำไมต่ำแบบนี้ รู้สึกเหมือนจะโดนบดขยี้ อีกอย่าง อ้อ เธอรักเด็ก เวลาเห็นเด็กๆ เล่นอยู่ในสวนสาธารณะ จะยิ้มแป้นทุกที ผมถามว่าลูกใครเธอ เธอตอบว่าไม่เกี่ยวหรอก ถ้าเป็นเด็กก็น่ารักทุกคนนั่นแหละ และที่สำคัญไม่มีใครไม่รักเด็ก...เธอต้องเป็นแม่ที่ดีแน่ๆ ทั้งที่...ทั้งที่เป็นแบบนี้...”

“โอ้แล้ว...” ชายคนนี้หลุดปากสับสนเป็นครั้งแรก

“ทำไมต้องเป็นเธอ ทำไมต้องเป็นเรโกะ แกทำอะไรลงไป
จับเธอแก้ผ้าประจาน เธอคงจะกลัวและทรมาน แกน่าจะไปฆ่า
ผู้หญิงอื่นที่ชอบเที่ยวกลางคืน ทำตัวละละตายไปก็ไม่มีใคร
เสียใจ...ไ้อ์เลวๆๆ...”

คัตสึราจึเอามือปิดหน้าทรดลงกับพื้น ทำนบกั้นน้ำตาพัง
ทลาย อารมณ์ไหลเชี่ยวกรากดูจน้ำล้นทะเลัก เสียงสะอื้นลอดผ่าน
หว่างนิ้ว ลอยหายไปพร้อมกับสายลม

สาม

3 ธันวาคม

เช้าวันรุ่งขึ้น เมื่อไปถึงกองบัญชาการสืบสวน โคเตงาวะประหลาด
ใจอย่างมากที่เห็นวาตาเซะนั่งกอดอกอยู่หน้าคอมพิวเตอร์

“มีอะไรหรือครับหัวหน้า”

“อะไร”

“ก็คอมพิวเตอร์...”

“ฉันดูคอมพิวเตอร์แล้วแปลกหรือไง”

แปลกยิ่งกว่าเจอเสือในย่านที่อยู่อาศัยอีก---โคเตงาวะ
นึกในใจ แต่ไม่ได้พูดออกไป ตอนนี้อุปกรณ์
ทำงานที่มีไว้ใช้กันคนละเครื่อง แต่ตอนแรกในที่นี้มีคอมพิวเตอร์
ใช้แค่เครื่องเดียว และคนที่เรียกร้องอยากจะได้คอมพิวเตอร์
เครื่องแรกมากกว่าใครคือวาตาเซะ แต่วาตาเซะเห่อคอมพิวเตอร์
อยู่แค่สามวันแรก จากนั้นยกสิทธิ์เข้าใช้ให้ตำรวจหนุ่มเหมือนเด็ก

เมื่อของเล่นเก่า ฟรินด์เอกสารเฉพาะเวลาจำเป็น ตอนนี่โดนคน
ในแผนกสืบสวนที่หนึ่งนินทาว่าเป็นพวกขวาจัดแพชซิลิโคน³

วาทาเซะเฟ่งมองหน้าจอคอมพิวเตอร์ส่วนตัว

“ดูอะไรอยู่เหรออครับ...”

โคเตงาวะเดินอ้อมหลังวาทาเซะ มองหน้าจอแล้วตกตะลึง

หน้าจอปรากฏรูปถ่ายศพอาราโอะ เรโกะ แขนงอยู่นอก

ชายคายามคำคิน

ไม่ใช่รูปที่เจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานถ่าย โคเตงาวะเลื่อน
สายตาไปที่มุมหน้าจอ ไม่ใช่ข้อมูลที่เก็บอยู่ในฮาร์ดดิสก์
คอมพิวเตอร์ แต่เป็นรูปที่โหลตจากเว็บไซต์สักแห่ง เว็บไซต์
มีชื่อว่า *พาเหรดรูปศพ*

“หัวหน้า ทำไมรูปนี้ไปอยู่ในเว็บไซต์แบบนี้ละ... กงๆ
ทำหลุดเหรออครับ”

“นายตาถั่วหรือ ลองดูรูปให้ดีๆสิ รูปนี้กับรูปในที่เกิดเหตุ
ซึ่งเราเห็นกันจนเวียนเมือวานเหมือนกันตรงไหน”

โคเตงาวะเฟ่งมองอีกรูปตามคำสั่ง ในที่สุดก็เข้าใจสิ่งที่
วาทาเซะอยากบอก จากหลังมืด แต่ตอนตำรวจไปถึงที่เกิดเหตุ
ท้องฟ้าเริ่มสว่างแล้ว หมายความว่ารูปนี้ถ่ายก่อนที่ตำรวจจะมาถึง

“ใครกันเป็นคนถ่ายรูปแบบนี้”

“ใช้ความคิดสักหน่อยเดี๋ยวก็รู้เอง ดูมูมนี่สิ ถ่ายหน้าตรง
เห็นชัดทั้งตัวตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า ตำแหน่งที่จะถ่ายรูปแบบนี้
ได้มีแค่ที่เดียว คนที่ถ่ายได้มีแค่คนเดียว”

“คนร้าย...!”

³ แพชซิลิโคนในที่นี้หมายถึงไม่เก่งเทคโนโลยี เนื่องจากซิลิโคนเป็นวัสดุยอดนิยม
ที่นำมาทำเป็นของใช้ในชีวิตประจำวันต่าง ๆ

“ถ้าใช่ การสืบสวนจะคืบหน้าไปอย่างน่าขนลุก แต่มันก็แค่
น่าขนลุก ผู้เห็นเหตุการณ์คนแรกต่างหาก เด็กส่งหนังสือพิมพ์
คนนั้นใช้มือถือถ่ายไว้ เพราะว่ามันคงจะเป็นประสบการณ์
ครั้งเดียวในชีวิต แค่นี้ไปเพื่อสนองตัณหาตัวเองก็แย่แล้ว แต่ดัน
เอาไปลงเน็ต ฉันเลยไม่ชอบเน็ตไง คนปกปิดข้อเท็จจริง พูดเรื่องที่
ไม่กล้าพูดอย่างเป็นทางการ พวกที่จิตใจต่ำซำยี้งแล้วใหญ่ ธาตุแท้
ของคนจิตใจต่ำซำยี้งเวลาเปิดเผยออกมาก็ยอมน่ากลัวอยู่แล้ว
แต่พวกที่อยากดูของพรรคนี้มันมีเป็นเบือ ว่าไปแล้วก็เหมือน
นิทรรศการอสุกไร้คุณธรรม”

โคเตงวะไม่เข้าใจว่านิทรรศการอสุกคืออะไร แต่ฟังจาก
น้ำเสียงวาทาเซะแล้วพอจะเดาได้ว่ามันน่ารังเกียจมาก แต่สิ่งที่
เดาไม่ได้คือท่าทีของวาทาเซะ ไม่นึกว่าจะถือสาความแสบสันของ
นักเรียนมัธยมปลายขนาดนี้---

“หัวหน้า”

“หือ”

“มีอะไรอีกมั้ยครับ เกี่ยวกับเน็ต”

“ยังไม่ชัดเจน เรื่องพวกนี้นายน่าจะรู้ดีกว่าฉัน สมมติว่า
เกิดคดีประหลาดแบบนี้ ชาวเน็ตจะมีปฏิกิริยาอย่างไร”

“ปฏิกิริยาเหรอครับ ในเว็บบอร์ดอย่างทูแซนเนล⁴ จะมีคน
จำนวนมากโพสต์ตามใจ คาดเดาตัวคนร้ายเออ การทำงานของ
ตำรวจเออ ถูกบังผืดบัง ราวกับเป็นงานเทศกาลคึกคัก ยิ่งถ้า
ปล่อยรูปศพก็ยิ่งเหมือนกับจัดงานเกษตรแฟร์ ขนาดศพไร้หัว

⁴2Channel หรือ 2ちゃんねる เป็นเว็บบอร์ดที่ทรงอิทธิพลในญี่ปุ่น
ลักษณะเด่นคือเปิดให้ผู้ใช้แสดงความคิดเห็นได้โดยไม่ต้องลงชื่อ

ที่โพสต์ลงเน็ตก่อนหน้านี้ยังมีคนคอมเมนต์ว่าเท่ามากเลยครับ”

ปกติแล้วถ้าได้ยินอย่างนั้น วาตาเซะต้องโมโหแล้วว่า“ไร้คุณธรรม แต่เขาทำหน้าที่เครียดบอกว่า “มันก็คงเป็นเรื่องปกตินะ”

“...ไม่ใช่ไร้คุณธรรมหรอกครับ”

“แบบนี้เขาเรียกว่าไม่สำรวม ภายใต้อาณัติการหนึ่งไร้คุณธรรมเป็นเรื่องรับไม่ได้ แต่ไม่สำรวมเป็นเรื่องรับได้ ตัวอย่างหนึ่งคือตอนที่เห็นศพตรงหน้า ศพทำให้ผู้เห็นตระหนักถึงความตายของตัวเอง ลักวันหนึ่งก็ต้องกลายเป็นศพและเนาเปื่อย ยิ่งคิดก็ยิ่งเป็นบ้า ดังนั้นคนที่จิตแข็งจะมองว่าศพเป็นเรื่องตลกขบขัน คับปากจนอดพูดไม่ได้ ถ้าเป็นคนทำงานเกี่ยวข้องกับศพตลอด เช่น ตำรวจอย่างพวกเรา หมอและพระย่อมเคยฟังเรื่องตลกร้ายเกี่ยวกับศพสักเรื่องสองเรื่อง ไม่อย่างนั้นก็รักษาสมดุลทางจิตใจไม่ได้ เลยโพสต์คำพูดไม่สำรวมอ่อนเน็ตแบบนี้ก็ดีแล้ว ถือเป็นเรื่องปกติ”

วาตาเซะจ้องหน้าจอบอย่างกัลดกั้ม

“แต่ว่าคราวนี้นั้นหาไม่เจอ เมื่อกี้ค้นแล้ว หลังจากสืบรายงานข่าวมาแล้วสามวัน ฉันดูเว็บไซต์ทูแซนเนลอย่างที่น่ายบอกและเว็บไซต์ใกล้เคียง เจอความเห็นน่าขนลุกเอยน่าสยดสยองเอย แต่ไม่มีใครล้อเลียนคดีนี้ ตอนนี้อยู่ที่เผยแพร่ไปแล้วแต่ไม่มีใครเขียนทำนองว่าหัวเราะเยาะศพ ทั้งที่มีคนเข้ามาดูกว่าสามพันครั้ง”

“หัวหน้าติดใจเรื่องอะไรครับ”

“ก็มันผิดปกติ ไม่มีปฏิกิริยาเหมือนคดีประหลาดทั่วไปทุกคนชนหัวลูก ความคิดไม่สำรวมพ่ายแพ้ต่อความหวาดวิตก ฉันติดใจเรื่องนั้นไม่หาย พูดไม่ได้เต็มปากว่าอะไรยังไง แต่

สังหรณ์ใจไม่ได้”

โคเตงาวะก็เห็นด้วยกับประเด็นชนหัวลูก ไม่ใช่ความ
สยดสยองจากการทำลายศพ แต่มันมีความพิลึกพิลั่นเหมือน
เด็กเล่นศพแทนของเล่น ถ้าคิดนี้เป็นแค่คดีประหลาด ผู้คนย่อม
มีแนวคิดเรื่องความโหดร้ายอยู่แล้ว ต่อให้พ่อแม่ฆ่าลูกหรือลูกฆ่า
พ่อแม่ก็เข้าใจด้วยแนวคิดไร้หัวใจ แต่ว่าความโหดร้ายบริสุทธิ์
ซึ่งเกิดจากเด็กเล็กมีแต่เด็กเล็กเท่านั้นที่เข้าใจ เป็นความรู้สึก
ที่ผู้ใหญ่ซึ่งรู้จักแยกแยะไม่เข้าใจ พวกผู้ใหญ่เลยหวาดวิตก

“วิเคราะห์คอมพิวเตอร์ของเหยื่อแล้วเหรอครับ”

“ทำแล้ว คัดสิริวิจัยพุดถูก ไม่มีร่องรอยว่าเธอเข้าเว็บไซต์
อันตราย แต่บอกตรงๆ ฉันยังไม่อยากเปิดเผยข้อเท็จจริงนี้”

“ทำไมล่ะครับ”

“เหยื่อชอบเข้าเว็บไซต์ใต้ดิน เหยื่อคบหาเพื่อนอันตราย---
เงื่อนงำที่ตามมาเหล่านั้น สำหรับผู้รับข้อมูลแล้วเป็นรางวัลนินภัย
ประเภทหนึ่ง มีเหตุผลที่เหยื่อถูกจ้องทำร้ายเลยถูกฆ่า ไม่ได้
เกี่ยวข้องกับตัวเอง แต่ถ้าเหยื่อไม่มีเงื่อนงำเลยล่ะ งั้นก็ไม่แปลก
ถ้าคนที่โดนฆ่าจะเป็นตัวเอง และตัวเองอาจจะโดนจู่โจมเป็น
รายต่อไป ไม่มีอะไรน่ากลัวไปกว่าการเสียชีวิตโดยไม่คาดคิด”

“...หัวหน้า คิดมากไปหรือเปล่าครับ...”

“ถ้าเป็นอย่างนั้นก็ดีสิ นอกจากสื่อน่าสงสัยอย่างเน็ตแล้ว
คราวนี้ผู้สื่อข่าวสังคมยังทำเรื่องทำนองเดียวกันด้วย เห็นไอ้เนี่ยแล้ว
หรือยัง”

วาตาเซะโยนหนังสือพิมพ์ไซตามะนิปปอฉบับเย็นวันนี้ให้

“บทบรรณาธิการหน้าสาม พอเกิดคดีแบบนี้ ปกติแล้ว
นักข่าวจะเขียนว่าสาเหตุมาจากขาดการสื่อสารในชุมชน อิทธิพล

จากภาพยนตร์สยองขวัญและการ์ตูนแนวผีสาง ใจคนเสื่อม
แต่ว่าในนั้นไม่มีบริบทแบบนี้แม่แต่น้อย มีแต่ความหวาดวิตก
ว่าจะเกิดพฤติกรรมเลียนแบบและคำขอให้คลี่คลายคดีนี้โดยเร็ว
ข่าวที่เขียนสุภาพเรียบร้อยเกินไปก็น่าขยะแขยง ประเด็นสำคัญคือ
แม่แต่สื่อมวลชนก็ยิ่งหวาดวิตก”

โคเตงวาระลองอ่านดูก็เป็นตามนั้นจริง ๆ ปกติแล้วนักข่าว
จะเขียนวิจารณ์สาเหตุของการเกิดคดีโหดว่ามาจากสภาพสังคม
มากกว่าตัวคนร้าย แต่คราวนี้กลับใช้สำนวนอ้อม ๆ

“ไม่ใช่แค่หนังสือพิมพ์นะ แม่แต่รายการทอล์กโชว์ก็เหมือน
กัน เล่นคดีนี้เบากว่าอะลูมิเนียม บางกว่าถุงยาง”

วาทาเซะเปิดโทรทัศน์ใกล้ตัว หน้าจอฉายภาพรายการ
ทอล์กโชว์ภาคเช้า

“เนื่องด้วยเหตุนี้ ลูกบ้านของสกายสเตจทากิมิซึ่งเป็น
ที่เกิดเหตุเหลือเพียงสิบเปอร์เซ็นต์ เลยไม่พบผู้เห็นเหตุการณ์”

“อย่างนี้เอง เป็นหลุมดำในเมืองสินะ”

“ใช่จริง ๆ พวกเราไปถึงที่เกิดเหตุช่วงเวลาเดียวกับเวลา
เกิดเหตุ ไฟถนนมีน้อยและเปลี่ยว ถ้าให้ผู้หญิงไปเดินคนเดียว
คงจะลั้งเล”

“เหมือนฟ้าแก่ลั้งกันเลย ทำเลที่ตั้งแมนชั่นสูงระฟ้าใหม่เอี่ยม
แต่ความปลอดภัยแย่มาก ๆ กับเซตบรีจด์ตอนใต้ของอเมริกา
เทพนิยายญี่ปุ่นที่นำน้ำกับความปลอดภัยเป็นของฟรีใช้ไม่ได้
อีกเรื่องแล้ว”

“นั่นสินะ ความปลอดภัยรอบที่เกิดเหตุแย่งไม่พอ เรื่อง
ที่ทำให้พวกเราหวาดกลัวคือคนร้ายแขวนศพไว้บนชั้นสิบสาม
ไม่รู้ว่าคนร้ายเป็นใครยังไง”

เนื่องจากเป็นรายการที่ชาวบ้านมักจะดูในวันว่าง พิธีกรและผู้วิจารณ์จึงเป็นคนคุ้นหน้า แต่ว่าซุกซ่อนความไร้恙อายุ ชอบตัดสินคดีความและเข้าข้างความยุติธรรม คอลัมน์นิสต์ผู้มีชื่อเสียงซึ่งเป็นที่ยอมรับกันว่ามีฝีปากกล้าก็ดูทำที่อ่อนลง ไม่รู้ว่าคิดไปเองหรือเปล่า แต่ต่างคนต่างมองหน้ากัน ให้ความรู้สึกอับจนหนทางไม่ลิ ถ้าให้พูดตรงๆ คือพวกเขาไม่ได้ใส่ใจภาพลักษณ์ขณะออกโทรทัศน์ และไม่พยายามซุกซ่อนความหวาดวิตกด้วย

วาตาเซะพูดถูก ที่ผ่านมามีสื่อมวลชนหยิบคดีสะเทือนขวัญและฉากสะเทือนอารมณ์มาปรุงอาหารและเสิร์ฟให้ถึงในห้องนั่งเล่น แต่คราวนี้กำลังงงว่าได้วัตถุดิบนำขยะแขยงมาจากไหน และจะจัดการอย่างไรดี

ทว่าในขณะที่เดียวกัน โคะเตงาวะสงสัยว่ามันเกิดอะไรขึ้น อาชญากรรมโหดทำให้สังคมหวาดวิตกกินวงกว้าง สื่อมวลชนเฝ้ารอการคลี่คลายคดีมากกว่าอยากรู้รายละเอียดของคดี คดียิ่งโหดยิ่งรุนแรง เสียงชื่นชมเวลาคดีคลี่คลายก็ยิ่งดัง เขาจะอยู่ท่ามกลางเสียงชื่นชมนั้น เขาจะจับกุมคนร้ายและมีชื่อเสียงโด่งดัง เขาเรียนจบมหาวิทยาลัย แต่สอบข้าราชการภาคที่หนึ่งไม่ผ่าน ชีวิตตำรวจของโคะเตงาวะเริ่มต้นจากการไม่ได้สอบบรรจุเป็นข้าราชการ ต่อให้ทำงานไปเรื่อยๆ แล้วได้เลื่อนขั้นสูงกว่าคนอื่น แต่ก็น่าจะหยุดอยู่ที่ผู้กำกับการตำรวจ โคะเตงาวะเลยไม่ภูมิใจในตัวเอง ชั้นยศคือที่สุดสำหรับองค์กรตำรวจ ถ้าอยากให้สมความตั้งใจก็ต้องได้เลื่อนขั้น นั่นคือคำสอนที่ถูกปลูกฝังมาตั้งแต่สมัยทำงานอยู่ที่ป้อมตำรวจ ถ้าไม่ได้เข็มเชิดชูเกียรติหรือเข็มเชิดชูคุณงามความดี ได้รางวัลจากผู้บัญชาการกรมตำรวจนครบาล โตะเกียรติก็ยังดี อย่างไรก็ตามต้องสร้างผลงานเพื่อให้เป็นที่ยอมรับ

ความทะเยอทะยานของโคเตงวาระเพิ่มทวีทุกวัน

“เหยื่อไม่ได้เข้าเว็บไซต์ ไม่ได้รู้จักใครเป็นพิเศษนอกจาก คัตสึราจิ แต่คนร้ายต้องติดต่อเหยื่อผ่านช่องทางใดช่องทางหนึ่ง คนร้ายน่าจะเคยรู้จักหรือเพิ่งรู้จักเธอ โชคดีที่พ่อแม่เธอเอาหนังสือรุ่นมาด้วย จะได้พูดคุยความสัมพันธ์ของเธอกับคนที่เคยรู้จักและคนที่ติดต่อกันอยู่ตอนนี้ แล้วเลือกคนที่ติดต่อกับเธอ ในช่วงหลายสัปดาห์นี้ออกมาให้หมด”

“แนวทางการฆ่าโดยไม่เจตนาล่ะครับ สมมติว่าคนร้ายเป็นคนโรคจิต คงจะไม่ใจเย็นเลือกเหยื่อ คนร้ายดักรออยู่ในความมืด เห็นเหยื่อพอดีเลยเข้ามาต่อจากด้านหลัง”

“คนร้ายถืออาวุธไร้คมฟาดใส่เหยื่อจนสลบ แล้วเดินป่วนเบี่ยงอยู่ในซอยงั้นแหละ แถมยังเตรียมผ้าใบสีฟ้าผืนใหญ่ขนาดนั้นเนียนะ คนร้ายอาจจะเป็นคนผิดปกติจริงๆ แต่ไม่ได้บ้า ซ้ำยังรอบคอบสุดๆ พิสูจน์ได้จากการที่กว่าจะมีคนพบศพก็ผ่านไปตั้งสามวันแล้ว แต่กลับไม่เจอเบาะแสที่เป็นประโยชน์เลย ไม่คิดว่าจะหาได้ด้วย คนร้ายรู้จักอาราโอะ เรโกะ ที่ไหนสักแห่ง หรือด้วยวิธีการบางอย่าง จึงเลือกเป็นเป้าหมาย จุดเชื่อมโยง... ถ้ารู้จักเชื่อมโยงระหว่างอาราโอะ เรโกะ กับคนร้าย จะต้องคลี่คลายคดีได้แน่นอน”

โคเตงวาระมองไปที่โต๊ะของวาตาเซะ เห็นหนังสือวางอยู่สองเล่ม คงจะเป็นหนังสือรุ่นที่เขาพูดถึงเมื่อครู่ เนื่องจากมีรูปถ่ายด้วย แต่ละเล่มจึงหนามาก ต้องตามหาจุดเชื่อมโยงระหว่างคนร้ายกับอาราโอะ เรโกะ ด้วยการติดตามข่าวคราวของแต่ละคนที่อยู่在那นั่น ในเมื่อคนเหล่านั้นอายุเท่ากับเธอ คนที่เลิกงานแล้วตรงกลับบ้านเลยคงมีไม่มาก ต่อให้ติดต่อกันก็คงจะ

เกือบกลางดึก และถึงจะติดต่อกันได้แล้วก็อาจจะจบด้วยการคว่ำ
น้ำเหลว เป็นงานที่ช่างจับตักแตน โคเตงวาระเปลอบะปาก

ทันใดนั้น จู่ๆเสียงโทรทัศน์ก็ดังขึ้น ทันหลังไปเห็นวาทาเซะ
ถือรีโมตคอนโทรลอยู่

“ขอเชิญนักวิจารณ์รับเชิญ คุณโอมาเอะซากิ มุเนทาเกะ
ศาสตราจารย์เกียรติคุณ มหาวิทยาลัยโทโฮกุ ผู้เชี่ยวชาญด้าน
จิตวิทยาอาชญากรรม อาจารย์ครับ ขอฝากตัวด้วยนะครับ”

พอเห็นใบหน้าก็ร้องอ้อในใจ เป็นบุคคลคุ้นหน้าคุ้นตา
ในช่วงนี้ เขาเป็นนักวิชาการที่ลือมวลงชรัก ทุกครั้งที่เกิดคดีโหด
รายการทอล์กโชว์ต่างๆเชิญไปร่วมรายการ อย่างน้อยโคเตงวาระ
ก็รู้จักเขา

“ขอเข้าเรื่องเลย อาจารย์ครับ อาจารย์มีความคิดเห็น
อย่างไรเกี่ยวกับบุคลิกของคนร้ายคดีนี้ครับ”

“ทุกคนก็น่าจะรู้จักกันอยู่แล้ว สิ่งที่สะดุดตาเป็นอย่างแรกคือ
มีความเป็นเด็ก”

“อ้อฮี้ มีความเป็นเด็ก”

“ดูกระดาดะไนต์นี่สิ ลายมือไม่สวย มีแต่อักษรฮิรางานะ
ดูเหมือนสิ่งที่นักเรียนประถมปลายเขียน แต่ปัญหาอยู่ที่เนื้อหา
ถ้าเป็นเด็กชาย ส่วนใหญ่จะเคยเล่นจับกบจับงูสมัยเป็นเด็กเล็ก
เจ้าของกระดาดะไนต์แผ่นนี้ก็คงสนุกกับการอุปมา กบเป็น
หนอนปลอก เดิมทีความคิดอุปมาแบบนี้เป็นเอกลักษณ์ของเด็ก
แต่คนคนนี้นำอุปมานั้นไปใช้กับคน”

“หมายความว่า การแหวนศพเป็นอุปมาที่มาจากความคิด
ของเด็ก”

“ถูกต้อง ดังนั้นคนร้ายเบื้องหน้าจะเป็นยังไงก็ช่าง แต่จิตใจ

ยังมีความเป็นเด็กอยู่เยอะ ในแง่ของการฆ่าคน ความเป็นเด็กแบบนี้จะเผยออกมา ซึ่งสื่อถึงนิสัยใจคอของคนร้าย”

“คนร้ายเป็นคนผิดปกติใช้มั้ยครับ”

พอได้ยินคำถามนั้น ศาสตราจารย์โอมาเอะซาชิขมวดคิ้วเล็กน้อย

“ถ้าถามว่าคนที่จิตใจยังมีความเป็นเด็กเป็นคนผิดปกติหรือเปล่า ตอบเลยว่าไม่ ในบรรดาคนที่ใช้ชีวิตอยู่อย่างปกติสุข ก็มีคนที่ซ่อนความเป็นเด็กไว้อยู่ไม่น้อย เพราะว่าเป็นสาขาศิลปะอย่างดนตรี จิตรกรรม นิยาย ความเป็นเด็กไม่ใช่ผลเสียเสมอไป บอตามตรง คนร้ายไม่ได้โหดร้ายทันทีทันใด”

“เอ๊ะ เรื่องนั้นหมายความว่ายังไงครับ”

“หมายความว่า เป็นไปไม่ได้ที่จู่ๆ ผู้ใหญ่ปกติจะหุนหันทำเรื่องชั่วร้ายในเคสที่ไม่ได้เกิดจากปัจจัยภายนอกอย่างยากไร้ ประสาท คนร้ายคิดโหดแสดงพฤติกรรมเหมือนเป็นลางบอกเหตุตั้งแต่ก่อนจะลงมือก่อเหตุตั้งนานแล้ว สิ่งที่รู้กันโดยทั่วไปคือการฆาตกรรมสัตว์ตัวเล็กๆ ช่วงแรกเป็นแมลง กบ งู จากนั้นเป็นสัตว์ขนาดใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ เช่น นก แมว สุนัข ในที่สุดเป้าหมายเปลี่ยนไปเป็นคนที่อ่อนแอ อายุน้อย และคนที่พลังกำลังน้อยกว่า ผลการวิจัยล่าสุดพิสูจน์อย่างชัดเจนว่าพวกเขาไม่แข็งแรงกล้าอยู่ในใจตั้งแต่ก่อนการก่อเหตุฆาตกรรม แต่พอถึงขั้นลงมือ ความเป็นเด็กของพวกเขา ก็ถูกบดบัง การใช้ความรุนแรงปรากฏเด่นชัดเป็นเรื่องปกติ แต่คนร้ายคนนี้ยังยึดติดความเป็นเด็กในระยะเริ่มแรกเอาไว้ที่ผมจับตามองความเป็นเด็กของคนร้าย เนื่องจากคนร้ายทิ้งกระดาดชโน้ตไว้ในที่เกิดเหตุ ชวนให้นึกถึงพฤติกรรมระยะเริ่มแรก

ซึ่งเป็นพฤติกรรมเชิงสัญลักษณ์อย่างชัดเจน ดูราวกับว่ากำลังแสดงกระบวนการโหดร้าย”

“เอ่อ...อะ...อาจารย์ ขอบคุณมากครับ ตอนนี้พักผ่อนกันสัก...”

หน้าจอโทรทัศน์ดับไฟ

วาตาเซะठीวรีโมตคอนโทรล จ้องหน้าจอที่ไม่มีภาพอะไรแล้ว

“บนไปก็ไม่ได้ช่วยอะไร แต่พิธีกรคนไหนน้ำยา”

“นั่นสิครับ คงเป็นพวกบางกว่าอุยงา”

“อาจารย์คนนี้พูดเรื่องสำคัญบางอย่าง ช่วงแรกเป็นเรื่องพื้นๆ ไม่เป็นปัญหา แต่เสียงที่จะตอบชี้ชัดในคำถามเกี่ยวกับความผิดปกติของคนร้ายอย่างชาญฉลาด พยายามพูดเข้าเรื่องความผิดปกติอีกอย่างหนึ่ง ไม่น่าว่าคนร้ายแตกต่างอย่างที่คุณประกาศข่าวและคนทั้งสตูดิโอคาดหวัง เรื่องนั้นไม่ใช่ความแตกต่างระหว่างคนปกติกับคนผิดปกติจะไม่สำคัญ มันเป็นเรื่องมองสำคัญที่จะนำไปสู่ธาตุแท้ของคนร้าย แต่โดนขัดจังหวะเสียก่อน”

“ประเมินค่าสูงไปหรือเปล่าครับ ระยะเวลาที่ผ่านมา อาจารย์คนนี้ทำตัวกึ่งๆ ดารา เห็นไปออกรายการทอล์กโชว์บ่อยๆ”

“ที่เขาไปออกรายการเพราะมีคนเรียกร้อง ปล่อยให้ต่อต้านพูดพล่ามว่าประเด็นสำคัญเข้าใจง่าย แต่สุดท้ายแล้วสิ่งที่คนหลงเข้าไปในซอยตันหวังพึ่งคือความเชี่ยวชาญ ผู้ที่มีความเชี่ยวชาญในสายนั้นๆ จะอธิบายเรื่องเฉพาะทางให้เข้าใจง่าย เลยย่อมาได้ ข้อมูลเป็นประโยชน์”

“เพราะแบบนี้เขาเลยรับจ้างทำงานทุกอย่างเลยใช่มั้ยครับ”

วาตาเซะถูกวาดจากเก้าอี้ คิ้วเสียดขัดข้างตัว

“ไปกันเถอะ”

“...จะไปไหนครับ”

“มหาวิทยาลัยโทโฮกุ ไปหาอาจารย์คนนี้”

“ทะเล...ทำไมกะทันหันอีกแล้ว”

“ฉันก็เป็นคนหนึ่งที่หลงเข้าไปในซอยตัน แล้วก็อยากไปลองฟังเรื่องเมื่อกี้ต่อโดยไม่มีฟิลเตอร์ โทร.ไปนัดซี”

คำพูดสุดท้ายลอยข้ามหลังมา โคะเตงวาระเดาะปาก เดินตามไปทันทีอย่างเสียไม่ได้ ไม่พอใจที่โดนจูงจมูกอีกแล้ว แต่ก็ยังดีกว่างานตามสืบจากหนังสือรุ่น

ระหว่างโคเตงวาระขับรถไปมหาวิทยาลัย วาตาเซะนั่งเงียบตลอดทาง ทั้งที่ได้ยินกิตติศัพท์จากเพื่อนร่วมงานแล้ว แต่พอวาตาเซะมานั่งอยู่ข้างๆ ในรถจริงกลับรู้สึกแยกว่าที่คิดไว้ อีกฝ่ายได้แต่มองตรงไป ไม่มองทิวทัศน์นอกหน้าต่าง ถ้าหลับตาทำสมาธิหรือหลับไปเลยยังจะดีเสียกว่า

“เอ่อ...หัวหน้าครับ”

“มีอะไร”

“ป่านี่แล้ว มันจะมีความหมายอะไรครับ”

“มันก็จริงของนาย แต่เราเข้ามาโต้เถียงแล้ว”

“ผมเข้าใจว่าความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเป็นสิ่งสำคัญ... ถึงจะบอกว่าเขาเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยาอาชญากรรม แต่ก็เป็นแค่อาจารย์มหาวิทยาลัย ไม่เคยเดินในที่ที่เกิดเหตุเป็นอันเลือดไม่เคยสู้อบรมมือกับฆาตกร อย่างมากก็ขังตัวเองอยู่ในห้องวิจัยนั่งจ้องเอกสารนี่ครับ”

“ศาสตราจารย์โอมาเอะซากิเป็นพวกขาลูณะ ตอนนี้เป็นศาสตราจารย์เกียรติคุณ แต่เมื่อก่อนเป็นแพทย์ในสถานพินิจพู่จิวพวกนักโทษทุกวัน ไม่ใช่คนที่อยู่บนหอคอยงาช้าง ทำงาน

ภาคสนาม เห็นนัยน์ตาแดงก้ำกั้บฟังเสียงหัวเราะและตมกลืน
ลมหายใจเหม็นของนักโทษมากมาย ฉันได้ยินมาว่าลูกศิษย์เขา
ที่เป็นแพทย์ประสาทวิทยาไปเปิดคลินิกก็เยอะ พูดตรงๆ ใน
กรมตำรวจนครบาลโตเกียวก็มีคนศรัทธาเขาไม่น้อย ทุกครั้งที่เกิด
คดียากๆ ตำรวจจะแวะเวียนไปหาเขาเป็นประจำ”

“อ้าว ถ้างั้น...”

ศาสตราจารย์เป็นนักวิชาการที่ตำรวจรัก ไม่ใช่สื่อมวลชนรัก
นะสิ เท่ากับว่าโคเตงวาระเป็นคนเดียวที่ไม่รู้เรื่องราว เขาทำหน้าที่
เชิงเมื่อรู้เรื่องนั้น

“นอกจากนี้ศาสตราจารย์เคยมีส่วนเกี่ยวข้องกับคดีผู้พิการ
ทางจิตใจ นายจำคดีฆาตกรรมแม่ลูกมัตสึโตะเมื่อสามปีก่อน
ได้มั้ย”

จำได้อยู่แล้ว ต้องบอกว่าลืมไม่ลงเลยละ เพราะสื่อมวลชน
หยิบยกเรื่องนั้นขึ้นมาเสนอทุกครั้งที่มีโอกาส

คดีนั้นเกิดขึ้นในย่านที่อยู่อาศัยในอำเภอมัตสึโตะ ช่วง
ฤดูร้อนเมื่อสามปีก่อน ครอบครัวสมาชิกสามคน สามีออกไป
ทำงานนอกบ้าน ส่วนภรรยาอยู่บ้านกับลูกสาวอายุสามขวบ
วันหนึ่งช่วงเที่ยงกว่าๆ เด็กหนุ่มอายุสิบเจ็ดปีปลอมตัวเป็นช่าง
ติดตั้งท่อบุกเข้ามาในห้อง บีบคอภรรยาจนตายแล้วข่มขืนศพ
ใช้ท่อเหล็กตีลูกสาวร้องให้จ้าจนเสียชีวิต เด็กหนุ่มถูกจับกุม
หลังจากหลบหนี แต่ว่านายความเรียกร้องให้ตรวจสุขภาพจิต
ผลปรากฏว่าเด็กหนุ่มป่วยเป็นโรคจิตเภทขณะก่อเหตุ จึงเข้าข้าย
กฎหมายอาญา มาตรา 39 ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยไม่มี
ความผิด อัยการลงความเห็นที่ไม่ต้องวินิจฉัย แต่ก็ยื่นอุทธรณ์
ต่อศาล ทว่าเมื่อเร็วๆ นี้ ศาลสูงยกคำพิพากษาอุทธรณ์ เด็กหนุ่ม

จึงไม่มีความผิด ระหว่างนั้นสามีที่เหลื่ออยู่ฟาดฟันกับนายฝ่าย
จำเลยตามลำพัง เรียกร้องต่อสังคมว่ากฎหมายอาญา มาตรา 39
ไม่เป็นธรรม และครอบครัวเหยื่อเจ็บปวดใจ สื่อมวลชนรายงาน
ข่าวเรื่องนี้ทุกซอกทุกมุม วินาทีที่ศาลสูงยกฟ้อง ภาพสามีเงยหน้า
ปล่อยโฮเรียกความสงสารจากผู้คนมากมาย แต่เปลี่ยนความคิด
ของตุลาการไม่ได้ ความคิดเห็นที่ว่าควรทบทวนกฎหมายอาญา
มาตรา 39 ก็หายไปกลางคัน

ทว่าโคเตงวาระคิดว่าควรจะเข้มงวดกับนิยามของคำว่า
วิกลจริตมากกว่าทบทวนกฎหมายอาญา มาตรา 39 คนที่เข้าข่าย
วิกลจริตหรือปัญญาอ่อนมีแค่ผู้หญิงกับเด็ก ต่อให้ทำผิดพลาด
ก็ไม่บุกรุกกันเข้าไปในรั้งนักร้องหรือค่ายซูโม่ นั่นแสดงว่าคนร้าย
ต้องเป็นคนตัดสติใจเด็ดขาดมาก

“ศาสตราจารย์โอมาเอะซาก็เป็นแพทย์วินิจฉัยเด็กหนุ่ม
คนนั้นหรือครับ”

“เปล่า...ภรรยาที่โดนฆ่าเป็นลูกสาวคนเดียวของ
ศาสตราจารย์”

อาคารเรียนสมควรจะเป็นแบบนี้หรือ โคเตงวาระเข้าออกอาคาร
เรียนเป็นปกติตั้งแต่อยู่โรงเรียนประถมศึกษาจนถึงมหาวิทยาลัย
อาคารเรียนมีบรรยากาศเย็นชาสำหรับคนที่เรียนจบไปแล้ว ทำนอง
ว่าไม่ไล่ตามคนจากไป แต่ก็ไม่ต้องรับคนกลับมา

ห้องวิจัยของโอมาเอะซาก็ตั้งอยู่กลางชั้นสองของอาคารเรียน
ทิศตะวันตก โคเตงวาระเดินอย่างกล้า ๆ กลัว ๆ ไปบนโถงทางเดิน
เนื่องจากที่นี้ไม่ใช่ที่เกิดเหตุหรือบ้านผู้เกี่ยวข้องกับคดี แต่วาตาเซะ
เดินอาด ๆ ไม่สนว่าจะชนนักศึกษาคีที่เดินสวนมากระเด็นหรือไม่

ซึ่งนี่เป็นตัวอย่างของคนไม่สนใจใคร

โคเตงวาระเคาะประตูห้องวิจัย ได้ยินเสียงทุ้มราบเรียบขานตอบจากข้างใน “เชิญ” ชายที่มาต้อนรับทั้งสองไม่ได้พอมจนแก้มตอบเหมือนที่เห็นในจอโทรทัศน์เมื่อครูๆ ผมสืดอกเลาพอๆ กับศาสตราจารย์มิติลีซาก็ แต่ตัดผมสั้น แวตาอ่อนโยนมาก ข้อมูลบอกว่านี่เขาอายุเจ็ดสิบปี แต่ท่าทางตอนลุกขึ้นขณะทั้งสองเข้ามาในห้องยังกระฉับกระเฉง ดูไม่เหมือนคนแก่

“โอมาอะซาคิครับ เห็นว่ามาจากสอพอ จังหวัดไซตามะ คงจะรับผิดชอบคดีนั้นใช่ไหม?”

“อาจารย์เดาถูกแล้วครับ วันนี้พวกผมมาขอฟังความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ”

“ขอบคุณที่ให้เกียรติ แต่ผมเป็นแค่แพทย์ประสาทวิทยาคนหนึ่ง ใครก็ไม่รู้โพนทนาไปว่าผมเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยาอาชญากรรม”

“ไม่จริงหรือครับ ผมดูโทรทัศน์เมื่อก็แล้วยังมั่นใจ”

วาตาเซะสรรเสริญเยินยอจนโคเตงวาระที่ฟังอยู่ด้วยยังขวยเขิน แต่สีหน้าศาสตราจารย์โอมาอะซาคิไม่มีเค้าความไม่พอใจ คนอายุเจ็ดสิบแล้วคงจะฟังคำชมตามมารยาทโดยไม่ได้นำมาใส่ใจ

“อืม ได้ยินแบบนี้แล้วกระดากเหลือเกิน นักวิชาการที่โดนเสียดสีว่าคลั่งไคล้บางอย่างจนแสดงความโง่เขลาอย่างจะดีเสียกว่า”

“อาจารย์ดูไม่ค่อยชอบออกสื่ออะครับ”

“แน่นอนอยู่แล้ว นักวิจัยควรนำเสนอแค่งานวิจัย การไปออกสื่อเป็นสิ่งผิด แต่ที่คนแก่อย่างผมไปออกสื่อโชว์หนังเหี้ยมๆ เพราะอยากจะทำเค้าความเข้าใจผิดของคนทั่วไปเกี่ยวกับโรคจิตเวช”

“แต่ก็มีคนคิดว่าปล่อยไว้ให้คนทั่วไปเข้าใจผิดดีกว่านะครับ

อย่างพิธีกรที่สัมภาษณ์อาจารย์เมื่อครู่นี้”

“ปล่อยให้เข้าใจผิด...ดีกว่้างั้นเธอ”

“ความเข้าใจผิดที่อาจารย์อยากจะแก้ แต่สำหรับพวกเขาแล้ว เป็นเรื่องถูกต้อง เอ๊ย พวกเขาอยากจะเชื่อแบบนั้นนะครับ ตอนนั้นพิธีกรถามว่าคนร้ายเป็นคนผิดปกติใช่ไหมครับ ผมแทบไม่เชื่อหู ถ้าเป็นรายการวไรตี้หรือละครก็ว่าไปอย่าง แต่นี่เป็นรายการข่าว ทางสถานีโทรทัศน์น่าจะห้ามพูดคำว่าคนผิดปกติ แต่ทั้งเจ้าตัวที่พูดคำนั้น ทั้งคนรอบข้างกลับไม่เหลียวแลเลยสักนิด นั่นคือความผิดปกติครับ”

“...คุณก็รู้สึกเธอครับ”

“อาจารย์เอะใจว่า หัวข้อเรื่องกำลังจะเปลี่ยนเป็นคนผิดปกติ เลยเปลี่ยนประเด็นไปเรื่องความเป็นเด็ก ถูกต้องมั๊ยครับ”

“เพราะว่าสิ่งที่พวกเขาอยากฟังกับสิ่งที่ผมคิดมันสวนทางกัน”

“ผมเลยมาฟังความคิดเห็นของอาจารย์ครับ ถ้าอยู่ในห้องนี้ อาจารย์คงจะเล่าให้ฟังได้ใช่ไหมครับ พวกเขาอยากได้ยินแบบนั้น เพราะวาระระหว่างคนทั่วไปอย่างพวกเขา กับคนผิดปกติมีเส้นแบ่งชัดเจนราวกับห้องร้องลึก แต่ผมอยากฟังเรื่องนั้นจากปากผู้เชี่ยวชาญ อยากยืนยันให้ตัวเองสบายใจ พิธีกรดันลืมเรื่องต้องห้ามแล้วถามแบบนั้นออกไป”

พอได้ยินแบบนั้นโอม่าอะซากิก็ยิ้มเหี้ย

“คุณเป็นคนพูดขวานผ่าซากมากเลยนะ”

“ขอโทษครับ ผมเป็นคนหยาบกระด้างมาตั้งแต่เกิดแล้ว เลยไม่ได้สำรวจคำพูด แต่ว่าตำรวจสืบสวนเป็นงานที่ต้องตัดสินเรื่องต่างๆ ให้รู้ดำรู้แดง ต้องยืนยันความถูกต้อง ต้องขีดเส้นแบ่งเหมือนเป็นกรรมเลยนะครับ”

“อ้อ ด้วยความเคารพต่อกรรมของคุณ ผมขอยืนยันว่า แพทย์ประสาทวิทยาอย่างพวกผมไม่มีแนวคิดเส้นแบ่งคนปกติกับคนผิดปกติ หากมองว่าสภาพปกติกับสภาพผิดปกติมีความสัมพันธ์เชิงสัมพันธ์ การสำนึกเรื่องความผิดปกติย่อมกลายเป็นเรื่องน่าเบื่อหน่าย ขณะเดียวกัน จะเกิดการเรียกร้องให้วางระเบียบความปกติด้วยบางอย่าง ถ้าเป็นชุมชนมีคนอยู่สืบคนก็ว่าไปอย่าง แต่โลกนี้มีความขัดแย้งกันระหว่างภาษา ความคิด ศาสนา รสนิยม ความรู้สึกและขนบธรรมเนียมที่แตกต่างกัน ถ้าวางบรรทัดฐานปกติให้สิ่งเหล่านั้น จำต้องบอกว่าไร้เหตุผล การไต่สวนศรัทธาในยุคคลงและการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ชาวยิวในช่วงสงครามโลกครั้งที่สอง ถือเป็นตัวอย่างที่ดี”

“ผมเข้าใจว่าการขีดเส้นแบ่งสองฝ่ายเป็นเรื่องยาก แต่นั่นก็เป็นมุมมองทางปรัชญาไม่ใช่เหรอครับ”

“คุณพูดถูกแล้ว แต่ว่าในทางการแพทย์ยังอธิบายกลไกที่ทำให้มนุษย์ผิดปกติไม่ได้ มีคนตั้งสมมติฐานว่าเกิดจากสารสื่อประสาทหรือโดพามีนผิดปกติ ทำให้โครงข่ายประสาทรวม แต่ผมคิดว่าไม่ใช่ทั้งหมด บางครั้งพิสูจน์ได้ว่าเป็นปัญหาระดับวัตถุ บางครั้งเกี่ยวข้องกับหน่วยพันธุกรรม แต่มีข้อมูลว่าโอกาสที่แฝดไข่ใบเดียวกันมีอัตราเกิดความผิดปกติห้าสิบเปอร์เซ็นต์ สมมติฐานนี้จึงขาดความน่าเชื่อถือ”

“ได้ยินแบบนั้นแล้ว คนที่วิตกจะยิ่งวิตกไปกันใหญ่ล่ะครับ”

“ปกติหรือผิดปกติ ชาวหรือดำ คนที่วิตกยิ่งอยากแบ่งแยก แต่พอดีกับวิธีแบ่งครึ่งสมองจะหยุดชะงัก เมื่อสมองหยุดชะงักจะกลายเป็นหุ่นเชิดจนคิดเองไม่เป็น”

“ผมเห็นด้วยอย่างยิ่งครับ ถ้าอาจารย์พูดไปตอนนั้น

คนรอบข้างคงรู้สึกอึดอัดใจ”

“ตอนนี้ผมยังพูดไม่ได้ ถ้าโต้แย้งอาชญากรรมของ
ผู้บงการอย่างมีเหตุผล และวินิจฉัยอย่างรอบคอบไม่ได้...
คนเราจะมองแค่สิ่งที่อยากมอง ฟังแต่สิ่งที่อยากฟัง”

“อาจารย์คิดยังไงกับกฎหมายอาญา มาตราสามสิบเก้าครับ”
โคเตงวาระถามสิ่งที่บังเอิญนึกขึ้นได้ วาตาเซะถลึงตาใส่

“ฮ่า ๆ ๆ... คุณคนนี้พูดขวานผ่าซากยิ่งกว่าอีก ไม่สิ อย่า
ถือสาผมเลยนะ คดีนั้นสื่อรายงานข่าวครึกโครมจริง ๆ ผมซึ่ง
เป็นญาติของเหยื่อต้องมาเป็นแพทย์ตรวจสภาพจิต จะตอบให้
ก็ได้ ผมคิดว่ามาตราสามสิบเก้าเป็นกฎหมายที่ควรดำรงอยู่ต่อไป”

“อาจารย์อยู่ฝ่ายเห็นด้วยหรือครับ”

“คุณแปลกใจสินะ ในเมื่อลูกสาวโดนฆ่า คนเป็นพ่อย่อม
เกลียดชังมาตราสามสิบเก้าใช้มั้ย ใจคนก็คงรู้สึกแบบนั้น มันเป็น
คดีสลดจริง ๆ สามิทำงานราบริน รักใคร่กลมเกลียวกับภรรยา
ทั้งสองมีลูกสาวด้วยกัน ใช้ชีวิตในแต่ละวันอย่างมีความสุข
แต่แล้ววันหนึ่งสิ่งเหล่านั้นพลันหายไป แม่...ที่ไม่รู้อะไรด้วยเลย
กับลูกน้อยถูกฆาตรกรกับไล่เดือนกิ่งก็ สามิที่เหลืออยู่ก็นำเวทนา
ผมพักอยู่ในอำเภอมัตสึโตะซึ่งอยู่ไม่ไกลกัน เลยไปมหาสุบ้อย ๆ
แต่พอเห็นอาคารชิมเศร่าของเขาแล้วก็ปวดใจจริง ๆ เขาสูญเสีย
คนสำคัญที่สุดในชีวิตไปพร้อมกันสองคน ช่างน่าสงสารเหลือเกิน”

“ที่อัยการลงความเห็นที่ไม่ต้องวินิจฉัยในชั้นตอนยื่นอุทธรณ์
ต่อศาลสูงก็เป็นสาเหตุหนึ่งให้แพ้คดี เมื่อมารู้ทีหลังว่าทนายกับ
แพทย์ประสาทวิทยาซึ่งเป็นผู้วินิจฉัยเป็นเพื่อนกัน เลยเป็นปัญหา
สินะครับ”

“ใช่แล้ว มีคนพูดว่าถ้าแพทย์ประสาทวิทยาคนอื่นเป็น

ผู้วินิจฉัย บทสรุปอาจจะต่างไปก็ได้ ประสาทวิทยาเป็นศาสตร์ที่เพิ่งเกิดขึ้นได้ไม่นาน และยังมีความรู้หลายสาย อีกทั้งแพทย์ประสาทวิทยาสัมภาษณ์และวินิจฉัยคนไข้ด้วยมุมมองตัวเอง เมื่อพิจารณาการประกอบอาชีพการแพทย์ของผู้ป่วยของแพทย์ประสาทวิทยาแต่ละคนย่อมเกิดข้อแตกต่าง แต่ถ้าผมและลูกศิษย์ผมเป็นผู้วินิจฉัยก็คงจะเกิดข้อสงสัยอย่างอื่น อีกอย่าง จะเอาเรื่องนี้มาปนกับเรื่องกฎหมายดีหรือไม่ดีไม่ได้ กฎหมายญี่ปุ่นใช้หลักความรับผิดชอบ ดังนั้นการตกประเด็นคนที่มีความรับผิดชอบกับคนไร้ความรับผิดชอบจึงไม่สมเหตุสมผล”

“สมเป็นศาสตราจารย์ ถ้าคนธรรมดาอย่างพวกเราอยู่ในสถานะนั้นก็แค่ขมขื่น ไม่อาจคิดรอบคอบแบบนั้นได้”

“คุณประเมินค่าผมสูงเกินไป ครอบครัวยุ่ก่อกเหตุนี่ผมเคยเจอลงความเห็นอย่างมีเหตุผลยิ่งกว่าผมเสียอีก ลูกชายตัวเองฆ่าคน ตรวจสอบสภาพจิตแล้วไม่มีความผิด...”

“ไม่มีความผิดก็ต่ออยู่หรอก แต่การเข้าไปอยู่ในโรงพยาบาลราชทัณฑ์ก็ทรมาณ ความรู้สึกคงจะซับซ้อนนะครับ”

“เปล่า ทางนั้นพูดกับผมว่า คนที่ฆ่าคนอื่น แต่รอดพ้นโทษด้วยเหตุผลว่าเป็นโรคจิตเภทไม่ถูกต้อง เมื่อรักษาหายแล้วควรขึ้นศาลอีกครั้งและรับโทษ การขึ้นศาลถือเป็นสิทธิ การรับโทษและชดใช้ความผิดก็เป็นสิทธิ ไม่ใช่หน้าที่ มาตราสามสิบเก้าไม่ได้ช่วยเหลือผู้ป่วย แต่แย่งสิทธินั้นไปจากผู้ป่วยผมคิดแบบนี้”

“เป็นคำพูดที่ลึกซึ้งนะครับ ว่าแต่อาจารย์ครับ ประเด็นสำคัญที่พวกผมอยากทราบในวันนี้คือ...ความพิการทางจิตใจมีโอกาสรักษาหายขาดที่เปอร์เซ็นต์ครับ”

“รักษาหายขาดเหรอ”

“ผมหมายความว่า ผู้ป่วยที่ได้ออกจากโรงพยาบาลราชทัณฑ์ และใช้ชีวิตตามปกติมีโอกาสที่จะก่อเหตุซ้ำมั๊ยครับ”

โอมาเอะซาก็ครางเบา ๆ แล้วใช้ความคิด

“เรื่องนั้นขึ้นอยู่กับว่า ผู้ป่วยได้รับความพอใจหรือเปล่า... คนทั่วไปจะมองว่า คำตรงข้ามกับขาดสติคือหายขาด แต่คนที่เคยอยู่แต่ในตึกผู้ป่วยซึ่งเป็นสถานที่ปิด จู่ ๆ ได้กลับสู่สังคม ด้วยสีหน้าเบิกบาน การกระทำเหมือนลับสวิตช์แบบนั้นเป็นเรื่องเพ้อฝัน คำพูดที่เหมาะสมที่สุดคือฟื้นตัว ไม่ใช่หายขาดทางการแพทย์เรียกว่าบรรเทา ไม่ได้หายทันทีทันใด สภาพจิตใจจะสงบลงช้า ๆ แต่มั่นคง ไม่ได้รักษาจนหายขาด อาการจะทุเลาหรือหายไปชั่วคราวหรือต่อเนื่อง การรักษาอาการป่วยทางจิตในปัจจุบันห้ามหวังผลสุดโต่ง และไม่เคยหวังผล แนวคิดหายขาดจึงไม่มี มีแต่ฟื้นตัว ในเมื่อมีแต่ฟื้นตัว อาการก็ย่อมกำเริบได้ แต่คุณถามเรื่องนั้นทำไม”

“เมื่อหลายปีก่อน มีการจัดทำฐานข้อมูลเกี่ยวกับคนที่ออกจากโรงพยาบาลราชทัณฑ์ หรือคนที่อยู่ภายใต้การคุมประพฤติ จึงรู้ว่าคนเหล่านั้นอยู่ที่ไหนและมีความเป็นอยู่อย่างไร ผมกระโดดกระตักไม่ได้ แต่เวลาเกิดคดีประหลาด ตำรวจจะค้นหาผู้ต้องสงสัยจากฐานข้อมูลนั้น ตอนที่อยู่อเมริกาบัญญัติกฎหมายเมแกนให้รัฐแจ้งข้อมูลของนักโทษคดีล่วงละเมิดทางเพศในเขตที่อยู่อาศัยเพื่อป้องกันอาชญากรรม ญี่ปุ่นก็เตรียมร่างกฎหมายแบบนั้นเหมือนกัน แต่จำกัดแค่กรณีที่เปิดเผยตัวคนร้าย ส่วนคนที่เกรงว่าจะกระทำผิดแต่ยังไม่ได้ลงมือก่อเหตุ และคนที่เข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลเนื่องจากเริ่มจากแสดงความคลุ้มคลั่ง

ไม่ถูกเก็บข้อมูล ดังนั้นเรื่องที่ผมจะขอร้องอาจารย์คือ ขอดูแลเพิ่ม
คนไข้ของอาจารย์ รวมทั้งของอาจารย์แพทย์ประสาทวิทยาใน
ภูมิภาคคันโตได้มั๊ยครับ”

พอวาตาเซะพูดเข้าเรื่อง โอมาเอะซากิแสดงอาการไม่พอใจ
เป็นครั้งแรก

“หมายความว่า สิ่งหมอให้ส่งข้อมูลของคนไข้ตัวเองมาเพื่อ
ให้ความร่วมมือในการสืบสวนไฉ้มั๊ย”

“ถ้าให้พูดตรงๆ ก็ตามนั้นครับ อาจารย์พูดเองว่าแม่ผู้ป่วย
จะฟื้นตัว แต่ก็มีโอกาสอาการกำเริบ”

“พูดขวานผ่าซากแล้วยังหน้าด้านไร้ยางอาย คุณนี่ร้ายไม่เบา”

“เวลาจะขอร้องผู้ที่มีจิตใจสูงส่งให้ทำเรื่องลำบากใจก็ต้องจุ่ม
ซึ่งๆ หน้าอย่างหน้าด้านไร้ยางอายสิครับ ผมทราบมาว่าลูกศิษย์
อาจารย์หลายคนเปิดคลินิก ถ้าได้รับความร่วมมือจากอาจารย์
และลูกศิษย์ด้วยก็จะเป็นพระคุณอย่างยิ่ง”

“คุณคิดยังไงกับข้อมูลส่วนบุคคล”

“อาจารย์จะสอนหนังสือสั่งฆราวาสเหรอครับ พระราชบัญญัติ
คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลเป็นกฎหมายที่เอื้อประโยชน์ต่อตำรวจ
มาก บัญญัติไว้ชัดเจนว่าไม่ครอบคลุมการป้องกันอาชญากรรม
และการสืบสวน แน่นนอน มีข้อความว่าไม่มีการลงโทษผู้ให้ข้อมูล
และไม่มีการบังคับ”

“จะให้หมอเพิกเฉยหน้าที่รักษาความลับซึ่งบัญญัติไว้ใน
กฎหมายอาญาเหรอ”

“รัฐต้องคุ้มครองชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนครับ”

“แต่ไม่อาจหลุดพ้นการละเมิดสิทธิส่วนบุคคล”

“แต่สิทธิส่วนบุคคลนั้นอาจจะเป็นสิทธิส่วนบุคคลของ

อาชญากร เหมือนคนที่ฆ่าลูกสาวกับหลานของอาจารย์ อาจารย์เคยคิดมัยครับว่า ถ้าตำรวจรู้ตัวคนร้ายก่อนที่จะเกิดเหตุ สองคนนั้นอาจไม่โดนคร่าชีวิต”

“แบบนั้นเป็นการเอาเรื่องส่วนตัวมาปนกับเรื่องส่วนรวม”

น้ำเสียงแฝงความโกรธเล็กน้อย ฟังดูเหมือนช่างฝีมือขุนเคือง เนื่องจากโดนอีกฝ่ายหมิ่นเกียรติมากกว่าแสดงความเห็นส่วนตัว

“คุณวาตาเซะ ผู้ป่วยที่มาแผนกจิตเวชติดกังวลเต็มที่ ไม่ใช่อาการบอกเล่าชัดเจนอย่างเจ็บปวดตรงไหนในร่างกาย ความกลัวและความสงสัยก่อตัวขึ้น ไม่รู้กระทั่งว่าทำอะไรและเป็นใคร คุณรู้มัยว่าอะไรเป็นสิ่งสำคัญในการรักษาผู้ป่วยที่ตกอยู่ในสภาพนั้น มันคือความไว้วางใจหมดจดใจ ถ้าไม่มีสิ่งนั้นผู้ป่วยจะไม่ยอมเปิดใจ ดังนั้นเปลือๆ ผู้ป่วยที่มีใจจดจ่อกับการรักษาและผู้ป่วยที่ฟื้นตัวแล้วไว้วางใจมากยิ่งขึ้นกว่าพ่อแม่พี่น้องเสียอีก หากรู้ว่าหมอที่ตนไว้วางใจบอกข้อมูลของตนแก่ตำรวจ ผู้ป่วยจะคิดยังไง ความไว้วางใจที่ก่อร่างสร้างมานานจะพังทลายในพริบตา ซึ่งแน่นอน ผมและลูกศิษย์ที่ผมปลูกฝังคติประจำใจให้ในฐานะแพทย์ประสาทวิทยาคงไม่ยอมให้เกิดเหตุการณ์เช่นนั้นหรอก”

โอมาเอะซากิกับวาตาเซะนั่งเงียบไปครู่หนึ่ง ทั้งสองสีหน้าเรียบเฉย แต่ส่งสายตาที่มึนแวมกันราวกับไม่อยากจะได้คนรอบข้างเข้ามาเกี่ยว

คนที่ทำลายความเงียบคือวาตาเซะ

“ขอโทษครับ อาจารย์ ผมทราบดีว่ามันเป็นการขอร้องอย่างหน้าไม่อาย ไม่ได้นึกถึงหัวอกของผู้ป่วย นิสัยต่ำช้าแบบนี้ต่อให้นานแค่ไหนก็รักษาไม่หาย”

“กรณีของคุณ น่าจะเป็นการแก้งป่วย”

“เข้มงวดจ้งเลยนะครั้บ ได้โปรดยกโทษให้ผมด้วย แต่ว่เรื่องเมื่อกี้อย่าเพิ่งปฏิเสธ กรุณาพิจารณาอีกสักครั้บได้มั้ยครั้บ บอกรตรง ๆ ตอนนีั้ตำรวกกำลังคลำทางในทีมีต ยังไม่เจอพยาน วัตตุและผู้ต้งสงสั้ยรอบตัวเหยื่อ”

“ผมคิดไว้แล้ว แต่ไม่อยากรให้คุณคาคดหวัง”

“แน่อนครั้บ การสืบสวนเป็นงานประจำ ต้งตระเวนไปเรยือโดยไม่คาคดหวัง...อ้อ อาจารย์ครั้บ ขออีกสักเรื่องได้มั้ย”

“เรื่องอะไร ผมไม่มีเวลาแล้ว”

“เรื่องทีอาจารย์พูดค่างไว้ในรายการเมือ่สักครู่แล้วโดนตัดบทไป อาจารย์พูดเกี่ยวกับความเป็นเด็ก ผมขอถามเรื่องนั้นต้อได้มั้ยครั้บ”

“อ้อ เรื่องนั้นเองเหรอ ผมยกตัวอย่างว่คนร้ายแสดงความเป็นเด็กออกมา เพราะอยากรเปรียบเทียบศพเป็นวัตตุและแสดงควมโหดร้าย แต่ความเป็นเด็กยังมีปัจจัยอีกอย่งทีสำคัญและโดดเด่นเป็นพิเศษ”

“อะไรเหรอครั้บ”

“ตราบไคทีเด็กยังไม่เบือหรือโดนตู่ จะไม่ยอมเลิกเล่นสิ่งทีชอบ”

“สุดท้ยแล้ว เรากั้ยัวโมโหศาสตราจารย์นั้นจนได้นะครั้บ”

“ทีศาสตราจารย์อารมณ์เสียถือว่เป็นไปตามแผน ไม่แปลกหรรอก เพราะมันขัดต้อจรรยาบรรณแพทย แต่ถ้าการสืบสวนเจอทางตันแบบนี้ ไม่ซ้าก็เร้วเรอต้องขอควมร่วมมือจากบรรดาแพทย ประสาทวิทยา การไปเจรจาทู่ทางไว้ต้งแต่ต่อนนีั้โดยเตรียมใจเรื่อง

โดนปฏิเสธอาจจะสบายกว่าเข้าไปร้องขอเมื่อการสืบสวนถึงทางตันแล้ว ศาสตราจารย์จะอาศัยจังหวะนั้นพูดเรื่องคดีลูกสาว”

“รายชื่อผู้ป่วย...จำเป็นหรือครับ”

“ภาวนาว่าอย่าให้เป็นเช่นนั้นเลย เหตุผลที่คนฆ่าคนมีมากมาย แต่ถ้าจะให้สกัดออกมาก็มีแค่สามเหตุผล ได้แก่ความรักและเกลียดชัง เงินทอง และความคลุ้มคลั่ง ความรักและเกลียดชังกับเงินทองหาตัวคนร้ายได้ง่าย แค่หาคนยิ้มเยาะเมื่อเห็นเหยื่อตายก็จบ แต่กรณีของความคลุ้มคลั่งมันยุ่งยาก หาตัวผู้ต้องสงสัยไม่ได้ เมื่อถึงตอนนั้นทำได้แค่นำผู้ที่น่าจะกระทำผิดมาเรียงกันแล้วร่อนออกมา แต่ต้องหาตัวแปรให้ได้มากที่สุด เพราะคนผิดปกติล้วนมีแรงจูงใจ”

“แต่ว่าต่อให้เราจับคนร้ายมาได้ด้วยความยากลำบาก แต่ถ้าคนร้ายคลุ้มคลั่ง สุดท้ายแล้วก็ไม่มีความผิดเพราะมาตราสามสิบเก้า มันเสียเวลาเปล่าไม่ใช่หรือครับ”

“จะว่าไปแล้วจะปล่อยปละละเลยไม่ได้ สิ่งสำคัญคือการส่งฟ้องเป็นงานของอัยการ งานของพวกเราคือการจับผู้ร้าย และต่อให้คนร้ายจะไม่มีความผิด ความสงบสุขในสังคมก็บังเกิดขึ้นตอนที่คนร้ายถูกจับกุม แค่นั้นก็มีความหมายมากแล้ว ไม่ใช่งานเปล่าประโยชน์หรือ”

โคเตงวาระพยักหน้ารับ แต่ไม่ได้คาดหวัง ถ้าจับคนร้ายได้จริงๆ สังคมคงจะสงบสุข แต่วันที่ที่คนร้ายรอดพ้นความผิดออกไปนอกคุกทรง ความกลัวจะกลับมาอีกครั้ง ซ้ำสิ่งที่อยู่เบื้องหลังคือผู้คนลืมคดีในอดีตไปแล้วและอยู่อย่างสงบสุข

เมื่อก่อนเคยมีคดีนักโทษที่อยู่ระหว่างปล่อยตัวชั่วคราวหนีออกจากโรงพยาบาลราชทัณฑ์ไปทำร้ายเด็กอ่อนในห้างสรรพสินค้า

จนเสียชีวิต รัฐมนตรีกระทรวงยุติธรรมในตอนนั้นสั่งให้เข้มงวดกับการรวบรวมข้อมูลในกรณีนักโทษซึ่งได้รับการปล่อยตัวชั่วคราวหายตัวไป แต่ไม่คิดจะเยียวยาความรู้สึกที่เสียไปแล้ว ทุกคนล้วนคิดแบบนี้เวลาไม่มีกล้องและไม่ค่อยจ้อสัมภาษณ์

อย่าปล่อยให้คนร้ายที่มีแนวโน้มก่อเหตุซ้ำออกไปข้างนอกตลอดชีวิต

แน่นอน เรื่องนั้นพูดต่อหน้าผู้อื่นไม่ได้ เหล่าคนร้ายก็รู้ว่า เป็นความเห็นรุนแรงไม่สนใจสิทธิมนุษยชน แต่ความเห็นรุนแรงมักจะแฝงความจริงส่วนหนึ่ง ความเห็นขัดแย้งที่จะล้มล้างสิ่งนั้นได้คงจะมีแค่ความว่างเปล่า สนับสนุนอุดมคตินิยมและการแสดงออกภายนอก อย่างน้อยก็ไม่มีเหตุผลที่จะอธิบายเมื่อเผชิญหน้าญาติเหยื่อซึ่งโดนพรากสมาชิกไปอย่างไรเหตุผลท้ายที่สุดไม่มีเหตุผลที่จะเอาชนะอารมณ์ได้

โคเตงวาะแอบชำเลื่องเห็นวาทาเซะยังทำหน้าที่เหมือนเดิมห้องนั้นดับไฟ แสงสว่างมีเพียงโคมไฟออร์มไลต์บนโต๊ะ เขาไม่ได้รู้สึกอะไร เพราะชอบความมืดอยู่แล้ว

อากาศเย็นเยือกลอยมาจากพื้น แต่มีความร้อนจากหลอดไฟออร์มไลต์ก็เพียงพอสำหรับเขาแล้ว ในห้องไม่มีโทรทัศน์หรือเครื่องเสียง ได้ยินแต่เสียงลมกระโชกอยู่ข้างนอก

ดวงจันทร์เว้าแหงแสงมาไม่ถึงหน้าต่าง
เขากลียดที่สว่าง เพราะคนอื่นมองเห็นและชี้มาที่เขา
เขาเลยชอบความมืด คนเรามองไม่เห็นในความมืด แต่คนที่อยู่ในโลกมืดมาตลอดอย่างเขาทำอะไรต่าง ๆ ได้อย่างอิสระแม้อยู่ในที่อับแสง

เขาเป็นผู้อยู่ในความมืด เขามองเห็นสิ่งที่คนอื่นไม่เห็น
ได้ยินเสียงที่คนอื่นไม่ได้ยิน เขามองคนอื่นอยู่เงียบๆ แต่เวลาอยู่ใน
ในความมืด เขาแอบสนุก

ใต้โคมไฟมีสมุดโน้ตเก่าๆ กางอยู่ มันคือบันทึกประจำวัน
ของเขา เขามองมันแล้วหยักยิ้ม ข้อความในหน้ากระดาษตรงหน้า
ขยายใหญ่ออกโทรทัศน์อยู่ตอนนี้ อักษรเป็นแถบอักษรขาววิ่ง
ไม่ใช่ลายมือเขา แต่ก็ยังเป็นภาพที่น่าทึ่งและตื่นเต้น รู้สึก
เป็นเกียรติเหมือนนักแสดงยืนอยู่บนเวทีครั้งแรก

หน้ากระดาษเปิดอยู่ปรากฏข้อความดังนี้

วันนี้ก็จับกบได้แล้ว

จับกบได้แก่ง

ขึ้น วันนี้จะลองหนีบกับกระดาน

ให้เบนแต่ดีแต่ กบทุกตัว

เป็นของเล่นของผม

